

Adventní cestička

Lucie a Josef Civínovi

Ilustrace Jana Vaňková

www.kanan.cz

Úvod

Jak na to

Smyslem této „cestičky“ je seznámit děti s životy některých svatých, z nichž by si mohly vzít příklad. Večer na první neděli adventní přečteme úvodní „Čtení na první neděli adventní“. Po přečtení slepíme plakát cesty do Betléma.

Od dalšího dne až do 22. 12. se budeme věnovat životopisům svatých. Každé dva dny vybereme jednoho svätce. Vždy první den přečteme čtení ze života svätce označené jako „Čtení na první den“, dále se nad jeho životem zamyslíme a na základě zamyšlení si dáme předsevzetí na oba dny. Zamyšlení i předsevzetí jsou připraveny pod příběhem, ale je možné je upravit na míru konkrétním dětem.

Druhý den večer nejprve zhodnotíme, jak se nám dařilo plnit předsevzetí, a pokud ano, může si dítě nalepit na svou cestu obrázek svätce s textem „Chci být jako svätý N.“ Pak si přečteme příběh dítěte, které se snažilo podle podobného předsevzetí žít, a na závěr připomeneme znovu předsevzetí. Další den večer zhodnotíme, jak se dařilo plnit předsevzetí dnes, a pokud ano, může si dítě nalepit na cestu obrázek hrdiny příběhu z předchozího dne s textem předsevzetí. Pak vybereme dalšího svätce a cyklus se opakuje.

Maximální délka adventu je dvacet osm dní. První den se čte úvod, předposlední den závěr a na Štědrý den – poslední den adventu – máme na večer zpravidla jiný program. Zbývá tedy dvacet pět dní. Na tyto dny je připraveno dvanáct životopisů a příběhů, přičemž jeden z nich (Panna Maria a svätý Josef) je rozpracován do tří dnů. Je-li advent kratší, vybíráme svätce podle aktuálnosti pro dítě. Stejně tak můžeme zvolit podle potřeby jejich pořadí s tím, že je vhodné sv. Mikuláše zařadit kolem 6. prosince a pannu Marii kolem 8. prosince.

Budeme rádi, pokud vám tato cestička pomůže prožít advent jako opravdovou duchovní přípravu na Vánoce.

Čtení na první neděli adventní

V jednom velkém městě v malém bytě žil se svojí maminkou a tatínkem chlapec. Jmenoval se Toník.

Nastala zima. Spolu s ní se přiblížily i Vánoce. Toník se moc těšil na stromeček a na cukroví a na dárky. Viděl, jak se všichni chystají na oslavu těchto krásných svätků. Zasněžené ulice zářily barevným světlem tisíců žároveček a z výkladních skříní se třpytily nádherné ozdoby. A přece v té kráse Toníkovi něco chybělo.

„Vždyť všichni zapomněli, že slavíme narozeniny Pána Ježíše,“ lekl se najednou. A opravdu. Lidé nakupovali, uklízeli, vařili a pekli, ale na Pána Ježíše a jeho narozeniny vůbec nemysleli.

„To bude ostuda,“ bál se Toník. „Aby tak Pán Ježíš přišel na oslavu a nikdo by pro něj neměl žádný dárek.“

A to už se Toník rozhodl. Utíkal do pokojíčku, popadl

pokladničku a už z ní sypal lesklé mince.

„Padesát korun,“ povzdechl si, „moc toho není, ale snad to bude stačit.“ A už byl zase venku. Nejdřív běžel do pekařství. Pán Ježíš se narodil v chlévě a tak mu kousek vánočky přijde k duhu. Potom utíkal do hračkářství pro malé autíčko a nakonec ještě ke krejčímu pro teplou šálu. Na tu sice dost peněz neměl, ale když panu krejčímu našťípál dříví, dostal od něj šálu s velkou slevou.

Tak a teď už jen honem najít Pána Ježíše. Jenže, kde ho hledat?

„Nu co, zkusím to v kostele,“ pomyslel si Toník a už pádil k náměstí. Kdo to sedí támhle na rohu? Žebrák. Má hlad. Toníkovi je ho líto. Snad se Pán Ježíš obejde bez vánočky. A už podává chudákovi voňavé pečivo. V uších mu znějí žebrákova děkovná slova a on utíká dál.

Ale kdo to tady pláče. To je přece Pét'a, můj kamarád. „Pét'o, co se ti stalo?“

„Ztratil jsem autíčko, bylo nové a takové krásné,“ naříká Pét'a.

„Tak nenaříkej. Na. Já ti dám jiné,“ vytahuje Toník z kapsy autíčko. „Snad to Pán Ježíš pochopí,“ pomyslí si ještě a vidí jen Pét'ovy rozzářené oči.

A Toník běží dál. Už je skoro u kostela, když si všímá malé holčičky, jak se třese zimou. „Proč se víc neoblékneš? A kde máš maminku?“ ptá se jí.

„Maminka je tady naproti u pana doktora a já tu na ni čekám, a bundu jsem si zapomněla doma a je mi velká zima.“

„Aby se tak na Vánoce rozstonala,“ pomyslel si Toník a dal holčičce teplou šálu. Holčička se do ní zachumlala a krásně se na Toníka usmála: „Děkuji.“

Tak a teď honem za Pánem Ježíšem.

„To je dobře, že jsi mi přišel naproti,“ slyší Toník najednou za sebou známý hlas. Maminka! „Pomůžeš mi odnést domů tuhle těžkou tašku?“ ptá se maminka. Toníkovi se moc nechtělo, ale věděl, že maminku by měl poslouchat, a tak se s ní vydal na cestu k domovu, smutný, že nedonesl Pánu Ježíši nakonec žádný dárek.

Než Toník toho večera usnul, podíval se smutně na Jezulátko v jesličkách, které měl každý rok vystavené nad postelí. „Moc se mi to nepovedlo,“ vzdychl.

V noci se zdál Toníkovi zvláštní sen. Jezulátko v jesličkách nad jeho postýlkou se pohnulo a promluvílo: „Děkuji, Toníku.“ Toník se ve snu podíval tím směrem a smutně řekl: „Za co, vždyť jsem ti nic nedonesl. Ani jsem k tobě nakonec nedošel.“

Jenže Ježíš odpověděl: „Ale donesl a došel jsi až ke mně. Copak nevíš, že já jsem v každém člověku? A dal's mi ještě víc. Nedostal jsem jen vánočku ale také chudákovu radost, nedostal jsem jen autíčko, ale také Pét'ovy zářící oči a kromě teplé šály jsem dostal i úsměv malé holčičky. A nakonec jsi mi pomohl s těžkou taškou. Vždyť přece víš, že co uděláš pro lidi kolem tebe, děláš vlastně pro mě. Dal jsi mi krásný dárek. Přeji ti veselé Vánoce.“ Jezulátko se usmálo a zase bylo nehybné jako dřív.

Ráno, když se Toník probudil, vyskočil a prohlížel si jesličky. Všechno bylo stejné jako dřív, jen se zdálo, že se na něj Jezulátko nějak víc usmívá.

Zamyšlení

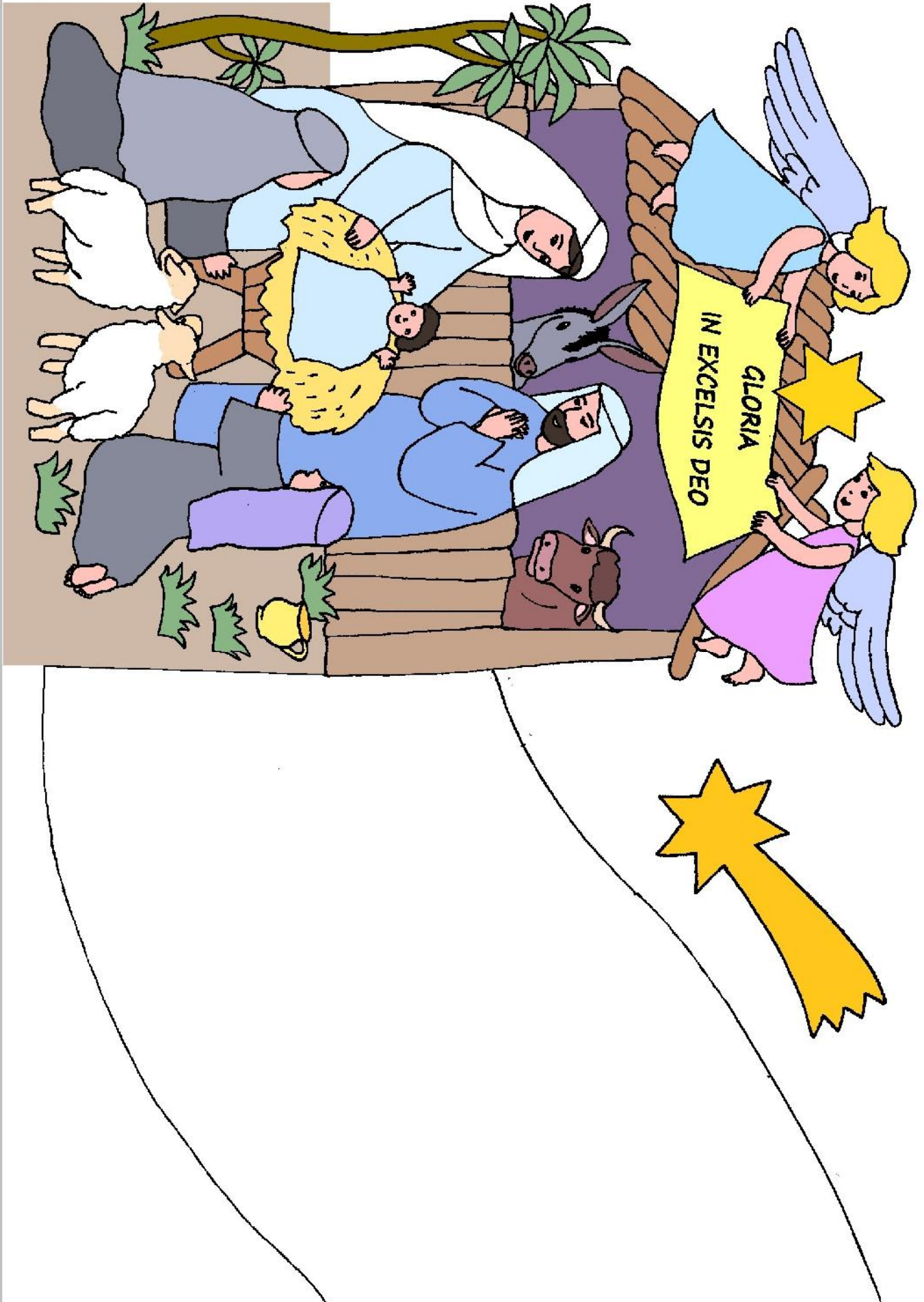
Začíná advent a my se připravujeme na slavení Vánoc. Jako Toník v našem příběhu, tak ani my bychom neměli zapomenout, že Vánoce jsou především oslavou narozenin Pána Ježíše. Jaký dárek mu dáme?

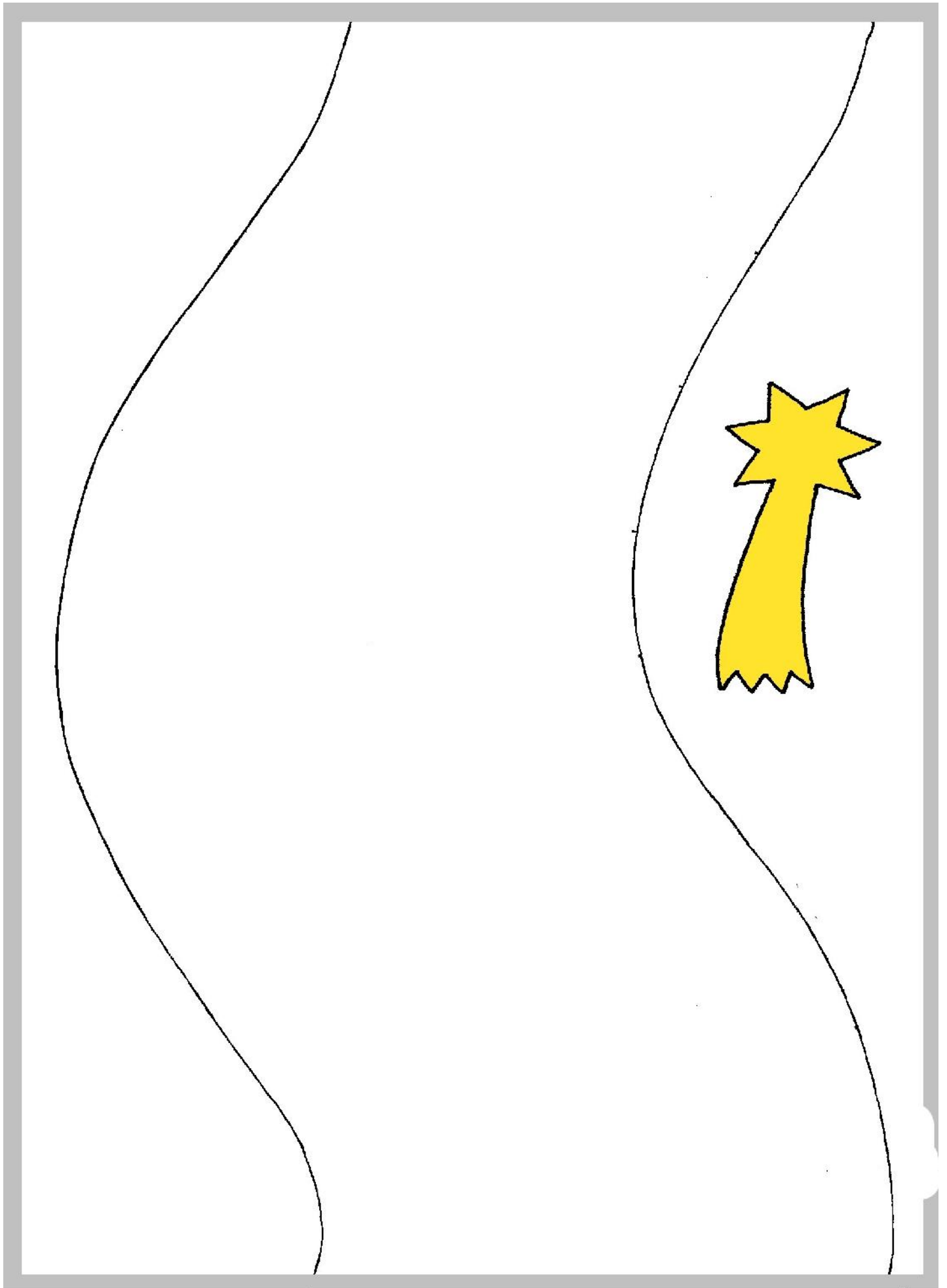
V průběhu adventu se budeme zamýšlet nad životy svatých a budeme se snažit se jim podobat. Vždy jeden den si přečteme vyprávění o životě některého z nich a dáme si předsevzetí na dva dny. Pokud se ti ho podaří splnit první den, můžeš si na cestu k Betlému nalepit obrázek svatého.

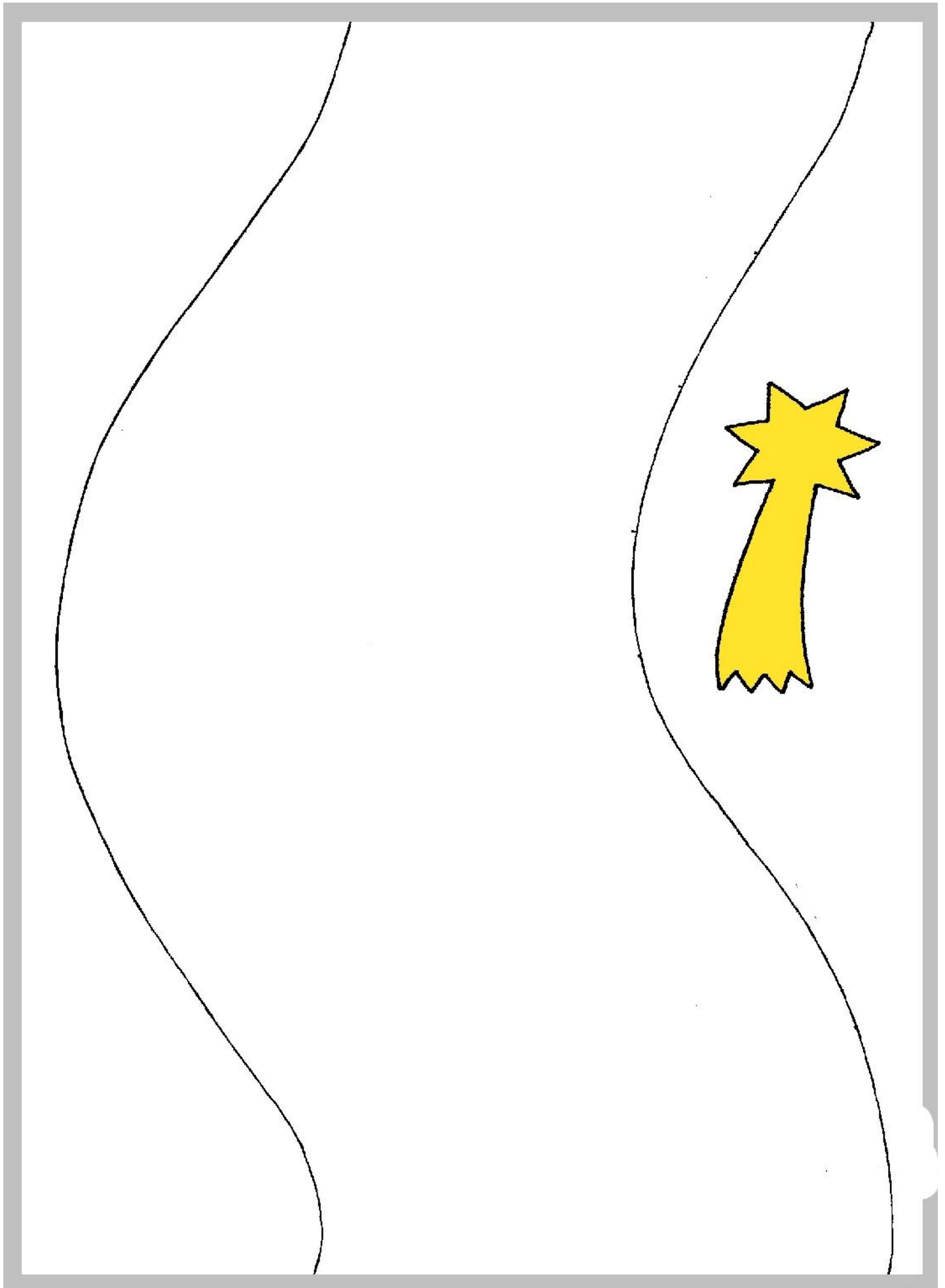
Druhý den pak přečteme příběh kluka nebo holky, jako jsi ty, a dozvíme se v něm, jak se jemu dařilo podobné předsevzetí plnit. Pokud pak splníš předsevzetí i druhý den, můžeš si nalepit i obrázek malého hrdiny příběhu.

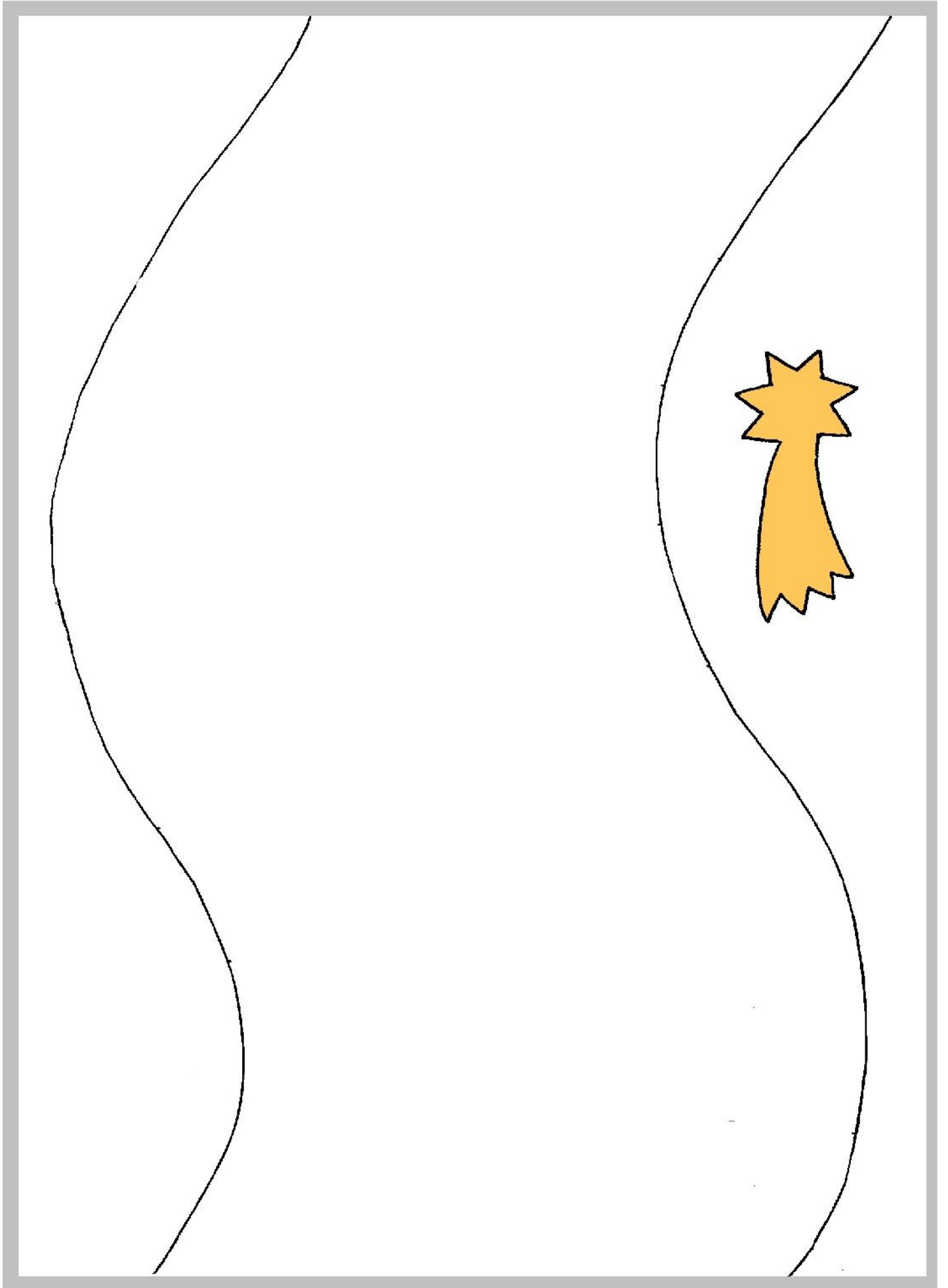
Do Vánoc tak budeš mít svou cestičku plnou svatých a jejich následovníků, jak s tebou spěchají za právě narozeným Ježíšem.

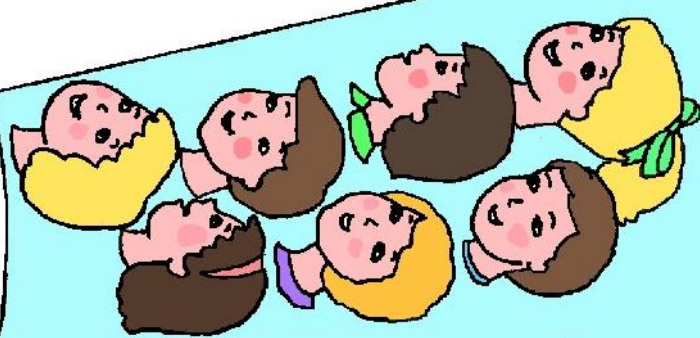
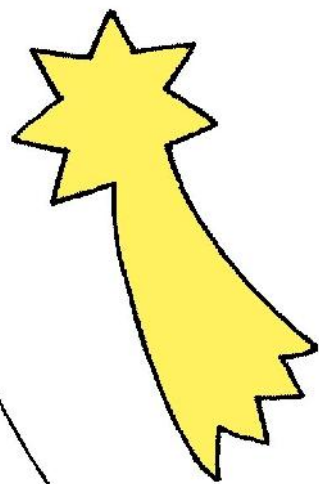
A teď už vezmi nůžky a lepidlo a připrav si z jednotlivých dílů tu svou cestičku.

Adventní cestička
PO STOPÁCH SVĚTÍCŮ

Svatý František z Assisi

Čtení na první den

Svatý František se narodil v Itálii už dávno. Stalo se to ještě v době, kdy u nás vládli králové. Jeho rodiče byli velmi bohatí a tak měl František všechno, čeho se mu zachtělo. Nesmíte se proto divit, že byl trochu rozmazlený. Pořádal bohaté hostiny pro své kamarády, ale když potkal někoho chudého, raději se mu vyhnul.

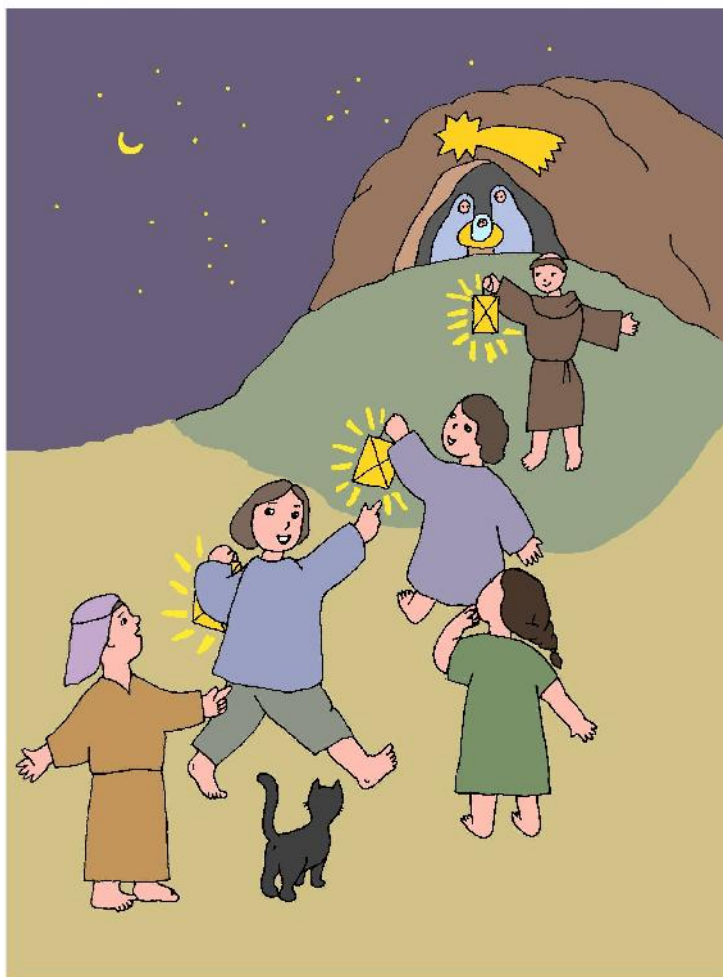
Nějaký čas byl i vojákem a po jedné prohrané bitvě se dostal do vězení, kde onemocněl. Během své nemoci začal přemýšlet, jestli by neměl žít jinak. Po návratu domů se chtěl stát rytířem, a tak se vydal na cestu do další války, aby získal slávu. Cestou ho však Pán Bůh zarazil, protože s ním měl jiné plány.

Jednou se František zastavil v pobořeném kostelíku. Najednou uslyšel hlas, který mu říkal: „Jdi a oprav můj dům!“ V tu chvíli se Františkův život změnil. František se pustil do opravy kostela. Zřekl se všeho bohatství a vydal se do světa vyprávět všem lidem o Pánu Ježíši.

Postupně se k Františkovi přidávali další lidé, a tak zanedlouho vzniklo společenství menších bratří. Všichni se zřekli svého bohatství a žili chudě, aby byli co nejbližší Pánu Ježíši.

Jednou, když se blížily Vánoce, napadla svatého Františka krásná myšlenka. Vydal se do blízké jeskyně a něco tam připravoval. O vánoční půlnoci se v okolí rozezněly zvony a zvědaví lidé se vydali s lucernami za světlem, které zářilo u Františkovy jeskyně. Když tam přišli, spatřili vše tak, jak to vypadalo při narození Pána Ježíše v Betlémě. Kolem jesliček stála Panna Maria a svatý Josef, v jesličkách leželo děťátko zabalené do plenek a svým dechem ho zahřívali vůl a oslík.

Když se všichni sešli, sloužil kněz mši svatou a svatý František přečetl všem z bible příběh o narození Pána Ježíše. A tak vznikl první betlém a zároveň byla sloužena první vánoční půlnoční mše svatá.

Zamyšlení

Svatý František chtěl žít jen pro Pána Ježíše a zřekl se všeho, co mu v tom překázelo. Nepřekáží i nám něco v tom, abychom žili tak, jak chce Pán Ježíš? Nechováme se někdy sobecky, když se nechceme s druhými rozdělit?

Předsevzetí

Ochotně a s radostí se zítra o vše rozdělím.

Čtení na druhý den

Petřík byl milý a hodný kluk. Měl ale jednu chybu. Hrozně nerad se o něco dělil. Vždy, když dostal pytlík bonbonů, raději je někam schoval a pak chodil potají ujídat, aby ho nikdo neviděl a on se nemusel s nikým o tu sladkou dobrotu dělit. A když byl s maminkou na hřišti a hrál si tam se svými hračkami, to bylo křik, když měl někomu nějakou hračku půjčit.

Petřík neměl moc kamarádů. Ostatní děti totiž brzy poznaly, že JEHO věci jsou pro něj důležitější než kamarádi. A tak si raději hrály bez něj. Petříka to mrzelo a často si mamince stěžoval, že je pořád sám. Ale když mu maminka navrhl, aby ostatním dětem nabídl své bonbonky a půjčil své hračky, jen se zamračil a otočil se k ní zády.

Jednoho dne se za plotem domku, kde Petřík s rodiči bydlel, objevil neznámý kluk. Stál na sousedovic zahradě a smutně koukal přes plot na Pét'u, jak sedí na lavičce a mlsá bonbonky od babičky.

„Ahoj,“ řekl Pét'a. „Kdo jsi? Ještě jsem tě tu neviděl.“

„Já jsem Karlík. Přistěhovali jsme se sem teprve včera.“

Petřík věděl, že se má do sousedního domu někdo přistěhovat. Ale že to bude kluk stejně starý jako on, to ho ani nenapadlo. „A proč jsi tak smutný?“ zeptal se ho.

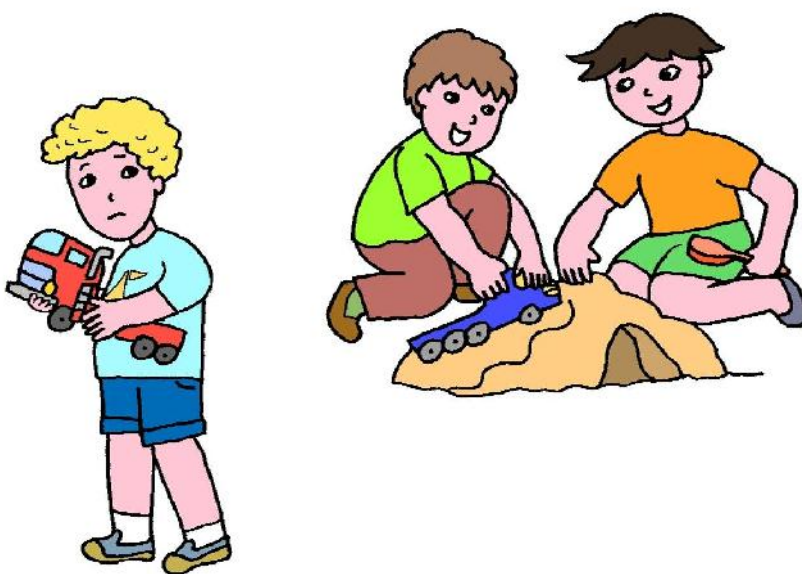
„Maminka s tatínkem dali všechny peníze, co jsme měli, aby mohli pořídit tenhle domek, a teď mi nemohou kupovat žádné sladkosti. A já bych si tak rád dal bonbón.“ odpověděl Karlík.

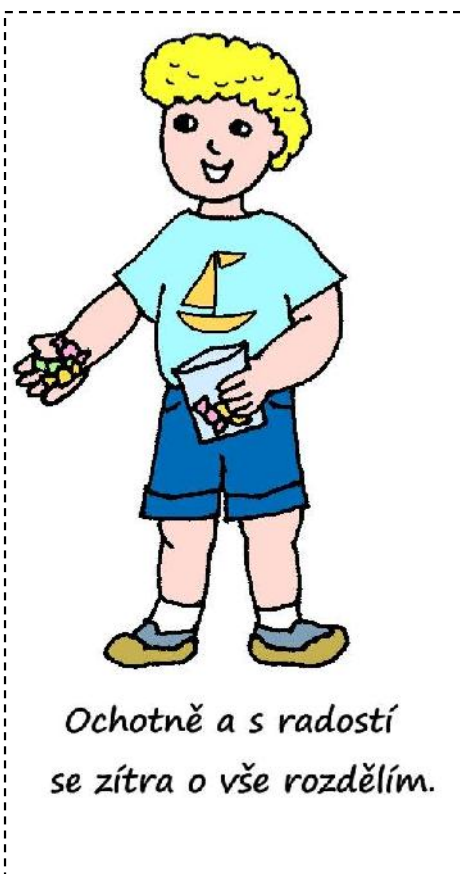
A teď se, milé děti, držte. Pét'a v tu chvíli úplně zapomněl na to, že jsou to JEHO bonbonky a že je chce mít jen pro sebe. Měl totiž velkou radost, že má tak blízko kamaráda a že už nebude pořád sám. A tak poprvé v životě vzal sáček a řekl: „Na, vezmi si!“ A nasypal Karlíkovi plnou hrst bonbonů.

Karlíkovi se rozzářily oči. Tolik bonbonů! „Pét'o, ty jsi opravdový kamarád!“ Od té doby byl každý den buď Karlík u Pét'i, nebo Pét'a u Karlíka.

Když Pét'a viděl, jak krásné je mít kamaráda, zbavil se svého sobectví úplně, a tak není divu, že kolem něj bylo za chvíli kamarádů víc. A každý se s Pét'ou o něco rozdělil a Pét'a zase s nimi.

Jednou večer řekl Pét'a mamince: „Maminko, vždyť já se mám teď mnohem lépe, než když jsem chtěl mít všechno jen pro sebe.“ A maminka se jen usmála a pohládila Pét'u po vláskách.

Svatý Dominik Savio

Čtení na první den

V jednom italském městečku nedaleko Turína se v rodině kováře Savia narodilo miminko. Byl to chlapeček a dali mu jméno Dominik. Rodiče celým srdcem věřili Pánu Ježíši a nic si nepřáli víc, než aby malý Dominik měl Pána Ježíše také rád.

Dominik rostl a přání rodičů se vyplnilo. Dominik byl šťastný, kdykoli mohl zajít do kostela a v klidu pobýt s Pánem Ježíšem. Když bylo Dominikovi sedm let, dovolil mu pan farář, aby šel poprvé ke svatému přijímání. Dominik se tak těšil, že ani nemohl dospát. Ráno stál u kostela první, ještě když byl kostel zamčený. Ačkoliv tenkrát trvala celá slavnost pět hodin, Dominikovi se ani pak nechtělo odcházet z kostela. O tomto dni prohlásil, že byl nejkrásnějším v jeho životě.

Ve škole se Dominik snažil dělat radost učitelům i spolužákům. Jednou jeden z jeho spolužáků provedl něco tak špatného, že za to měl být vyloučen ze školy. Aby se zachránil, svedl vše na Dominika. Učitel tomu nemohl uvěřit, ale nakonec si zavolał Dominika a potrestal ho. Dominik proti tomu neřekl ani slovo. Vůbec nekřičel, ani se nevztekal, že je to nespravedlivé. Druhý den se pak ukázalo, jak to bylo všechno doopravdy. Učitel se Dominikovi omluvil a jen se divil, proč se Dominik nijak nebránil. Dominik mu na to řekl: „I když to můj spolužák na mě svedl, chtěl jsem mu pomoci, aby nebyl vyloučen.“

Dominik měl Pána Ježíše moc rád a tak se k němu často modlil a s radostí chodil co nejčastěji do kostela. A protože mu chtěl dělat opravdovou radost, rád si pro Něj něco odřekl a pomáhal i ostatním, aby se stali lepšími.

Protože měl Dominik opravdu čisté srdce, mohl být Pánu Ježíši tak blízko, že od něj dostával mimořádné dary. Jednou přišel za panem farářem - ten se jmenoval Don Bosko - a prosil ho: „Pojďte se mnou, Pán Ježíš mi ukázal, kde je někdo, kdo potřebuje pomoci.“ Vedl pak pana faráře ulicemi města až do domu, kde umíral člověk, který měl na svědomí těžký hřích. Pan farář ho vyzpovídal a muž klidně zemřel, protože věděl, že s čistým srdcem se může setkat s Pánem Bohem.

Zamyšlení

Svatý Dominik Savio měl moc rád Pána Ježíše. Proto se snažil být s ním co nejvíc spojený modlitbou, častými návštěvami mší svatých i tím, jak jednal s druhými. Modlíme se také tak rádi? Chodíme rádi do kostela?

Předsevezetí

Vzpomeni si přes den alespoň třikrát krátkou modlitbou na Pána Ježíše. (Můžeme se domluvit i na tom, že půjdeme ve všední den na mši svatou.)

Čtení na druhý den

Katka se nerada modlí. A jít do kostela? „Ach jo, už zase? Vždyť jsme byli před týdnem!“ Maminku s tatínkem to moc mrzí. Vždyť oni mají Pána Ježíše tak rádi. I Katčín bráška Jakub chodí do kostela rád. Ministruje a to ho moc baví.

Ve vesnici, kde Katka bydlí, mají kostel zasvěcený svaté Lucii, a tak se tam vždy 13. prosince slaví pouť. Minulý rok připadla pouť na neděli. Katka tenkrát sice brblala, ale s rodiči do kostela šla. Jenže letos je třináctého prosince v pondělí a to se Katce jít do kostela opravdu nechce. Křičí, vzteká se, „ne a ne a ne! Byli jsme tam včera! Dva dny po sobě do kostela nejdu! Vždyť mi nezbude žádný čas na hraní! A to se pak ještě večer budeme muset modlit! A já se tam nudím!“

Maminka se snaží Katku uklidnit, ale tentokrát nic nepomáhá. Čas běží, a tak se rodiče rychle rozhodují. Půjdou sami s Jakubem a Katka zůstane doma.

Všichni smutně odešli a Katka zůstává sama. Venku je už tma a Katka sedí ve svém pokojíčku. „Taky jsem nemusela tolik křičet a mohla jsem jít s nimi. Možná se tu teď budu bát,“ říká si. „Ale co, alespoň si můžu klidně pohrát.“

Jenže po chvíli hraní najednou světlo dvakrát bliklo a pak zhaslo. V celém domě zavládla tma. Katka se polekala. Pojistky sama nahodit neumí a potmě se hrozně bojí. „Pomoc!“ Volá, ale nikdo ji neslyší. Je doma úplně sama. Nakonec sebere poslední zbytky odvahy a zašátrá v poličce. „Tady jsou!“ V ruce drží svíčku a sirky. Jedním škrtnutím zapaluje plamínek a v pokoji je hned příjemněji. Jenže strach to úplně nezažene. Každou chvíli slyší různé zvuky. Je marné si říkat: „To byla jen kuna na půdě.“ „A tohle byl sousedovic Baryk.“ „A tohle šátrání bude naše Micka za oknem.“ Strach se znovu vkrádá do Katčina rozechvělého srdíčka.

„Pane Ježíši, buď prosím se mnou,“ začíná se Katka modlit. A jak se ponořuje do modlitby, rozhostí se v ní krásný klid a mír. Už se nebojí. Ví, že Pán Ježíš je s ní, a poprvé je jí dobře v modlitbě.

Když se rodiče vrátili a tatínek nahodil pojistky, usedli všichni i s Katkou ke slavnostní večeři. A hned na úvod Katka povídá: „Mami, tati, já už jsem s Pánem Ježíšem kamarádka!“

Chci být jako
sv. Dominik

Vzpomenu si přes den aspoň
3x modlitbou na Pána Ježíše.

Svatý Mikuláš

Čtení na první den

Velmi dávno žil v městě Myře daleko od naší země jeden mladík. Jmenoval se Mikuláš. Oba rodiče mu zemřeli a on po nich zdědil veliké bohatství. Všichni kolem něj říkali: „Teď to pořádně roztočí! To budou hostiny! Ten se má! Může si koupit cokoli!“ Jenže se spletli. Mikuláš nepořádal ani okázalé hostiny, ani si nekupoval drahé věci. Místo toho přemýšlel, jak udělat ostatním lidem radost.

Jednou se Mikuláš dozvěděl, že na druhém konci města žije tatínek a tři dcery. Všechny by se chtěly vdávat, ale v té době se mohla vdát jen dívka, která měla dost peněz. Celá rodina byla smutná. Neměli co jíst, a když by se dívky nevdaly, bylo by čím dál hůř.

Mikuláš se rychle rozhodl. Vzal tři váčky s penězi a položil je v noci nepozorovaně za okno, kde dívky se svým otcem bydlely. To bylo ráno radosti.

Protože Mikuláš nezůstal jen u tohoto činu, ale pomáhal lidem všude, kde to potřebovali, brzy ho znal každý ve městě i v okolí. Lidé Mikuláše chválili, ale to on nechtěl. Chtěl dělat dobré skutky tak, aby o nich věděl jen Bůh. Rozhodl se tedy, že na delší dobu odjede.

Vydal se na dalekou pouť do země Izrael, kde kdysi žil a byl ukřižován Pán Ježíš.

Po nějaké době však Mikuláš uslyšel Boží volání, aby se vrátil zpátky. Nastoupil na loď a plul přes moře domů. Cestou potkala loď veliká bouře. Oblouha se zatáhla černými mraky a blesky ji křížovaly sem a tam. Nejhorší ze všeho byl ale silný vítr, který zmítal lodí, jako by to byla jen tříška. Všichni na lodi dostali strach. Námořníci prosili: „Mikuláši, ty máš z nás k Bohu nejbližší. Prosíme, pomoz!“ Mikuláš se pomodlil a v tu chvíli bouře ustala.

Když se pak Mikuláš vrátil domů do Myry, první jeho cesta vedla do kostela. Chtěl Bohu poděkovat, že se mohl šťastně vrátit. Netušil však, co ho čeká.

Když byl Mikuláš pryč, zemřel staříčkový biskup a okolní biskupové se dohodli, že novým biskupem zvolí toho muže, který jako první vstoupí ráno do kostela. Když tam pak našli Mikuláše, vložili na něj ruce a Mikuláš pochopil, proč se měl vrátit domů.

Mikuláš se stal biskupem. A byl to dobrý biskup. Staral se o svěřené lidi a snažil se jim všemožně pomáhat. Zastával se také těch, které druzí neměli rádi, a snažil se všechny lidi přivést k Pánu Ježíši.

Mezi tím však veliký císař v Římě rozhodl, že nikdo v jeho říši nesmí být křesťanem. A kdo by jím chtěl zůstat, měl být zabit. Mikuláše vojáci brzy dopadli a zavřeli ho na dlouhou dobu do vězení. Ani to však Mikulášovu víru nezlomilo, a když nastoupil k moci nový císař, který měl křesťany rád, vrátil se Mikuláš do Myry, aby zase sloužil lidem.

Zamyšlení

Svatý Mikuláš nechtěl mít všechno pro sebe. Naopak. Snažil se dělat druhým radost a to nejen majetkem, o který se s nimi dělil, ale i tím, že jim sám pomáhal.

Předsevzetí

Každého z rodiny něčím potěším.

Čtení na druhý den

Vojtovi bylo šest let, když se rozhodl, že bude hrát zvláštní hru. Vojta si dal předsevzetí, že každý den udělá mamince, tatínkovi, mladší sestřičce Janě nebo staršímu bráškově Pavlovi alespoň jednu radost. Rozhodl se tak, když slyšel vyprávět příběh o svatém Mikuláši.

Nejdobrodružnější částí úkolu ale bylo, dělat všechno tajně, právě jako svatý Mikuláš. Ani si nedovedete představit, jak napínavá hra to někdy byla. Jednou se rozhodl, že utře a uklidí všechno nádobí, které se kolem dřezu nahromadilo po nedělním obědě. Počkal, až ho tatínek domyje a ve chvíli, kdy oba rodiče seděli v obýváku nad šálkem kávy a Jana s Pavlem si hráli v dětském pokoji, se Vojta polehoučku vplížil do kuchyně a začal s prací. Jestli jste se ale někdy snažili uklízet nádobí tiše, víte, že je to úkol nad lidské síly. Každou chvíli zacinká jeden talíř o druhý, zachrastí příbory nebo

spadne lžice na podlahu.

Vojta se držel výborně. Zvuky, které se přitom ozývaly, byly tak jemné a tiché, že si nikdo ničeho nevšiml. Po chvíli ale uslyšel maminku, jak říká: „Ještě musím skočit do kuchyně pro kousek buchty.“ A už se blížily maminčiny kroky. Vojta se lekl. Teď mě uvidí a všechno bude prozrazeno. Na útěk do jiné místnosti už bylo pozdě, a tak se schoval pod lavici v rohu za stolem.

„Snad mě neuvidí,“ myslel si.

To už maminka stála v kuchyni. Vzala cukr, ale přitom jí vypadla na zem lžička. Sehnula se pro ni.

Vojta ani nedýchal. „Teď mě uvidí.“

Naštěstí se však maminka zase rychle zvedla a odcházela za tatínkem. Vojtovi spadl kámen ze srdce. Rychle douklidil nádobí, a pak už se jen těšil, jakou budou mít rodiče radost.

*Chei být jako
sv. Mikuláš*

*Každého z rodiny
něčím potěším.*

Svatá Zdislava

Čtení na první den

Co se to dnes děje na křižanovském hradě? Proč troubí trubači tak slavnostně? Proč je do daleka slyšet jáсот a zpěv? To pan Přibyslav a paní Sybila vdávají svou dceru, patnáctiletou Zdislavu. Zdislavu? Tu krásnou dívku, která dosud nejráději trávila čas daleko od lidí v lese, či na břehu rybníka v radosti z krásy Božího stvoření? Zdislavu, která raději než na hostinách a plesech tráví svůj čas v modlitbě a v pomoci druhým?

Zdislava si přála vstoupit do kláštera, ale když viděla, že má s ní Pán Bůh jiné plány, vdala se za pana Havla a brzy po svatbě s ním odcestovala přes celé České království na jeho hrad Lemberk.

Na Lemberku se brzy zabydlela, a když poznala, kolik je v tomto chudém kraji bídy, pomáhala všem potřebným, co jí síly stačily.

Do blízkého města Jablonného pozvala bratry Dominikány, aby vyprávěli všem lidem o Pánu Ježíši. Na stavbu nového kostela nejenže věnovala peníze, ale dokonce chodila i sama zedníkům pomáhat. Přitom ale nezapomínala ani na svého manžela, ani na čtyři děti, které se jim narodily. Havla, Markétu, Jaroslava i Zdislava měla moc ráda.

Zdislava byla pro svou dobrotu oblíbená na hradě i v jeho okolí. Hodně času trávila v hradní kapli, když se modlila. Protože žila ve velkém přátelství s Pánem Bohem, byl Pán Bůh s ní a skrze ni konal i zázraky. Zdislava tak vyprosila nejednomu člověku

uzdravení.

Mnoho let uplynulo od doby, kdy žila na hradě Lemberku svatá Zdislava. Po sedm set let, na ni lidé nezapomněli a často ji prosili o přimluvu.

Pan Straka žil spokojeně se svou rodinou – manželkou a dětmi. Vše se ale změnilo, když musel do nemocnice a po nějaké době smutný lékař oznámil rodině: „Váš tatínek zemřel. Už mu netepe srdce.“ Maminka i děti a jejich přátelé se začali modlit ke svaté Zdislavě, aby jim vyprosila tatínka zpátky. Modlili se tři hodiny, když se stalo něco neobyčejného. Srdce zase začalo bít a brzy mohly mít děti tatínka zase doma.

Zamyšlení

Svatá Zdislava pomáhala lidem, kteří to nejvíc potřebovali. A nezáleželo jí na tom, jestli se jí ti lidé líbí nebo ne. Dokonce chodila pomáhat i tehdy, když měla dost své vlastní práce.

Předsevezetí

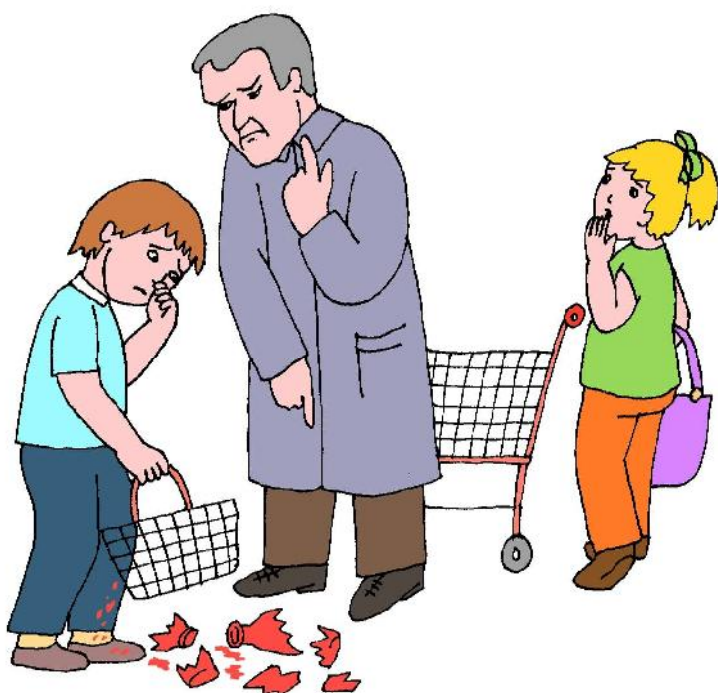
Budu pomáhat ostatním dětem i rodičům, kdykoli to budou potřebovat. Hračky a zábava mohou počkat.

Čtení na druhý den

„Eliško!“ ozvalo se z kuchyně, „doběhni mi prosím do obchodu pro máslo. A ještě můžeš koupit pytlík soli. Už nám dochází.“

Eliška vyskočila, popadla bundičku, peněženku i nákupní tašku a vyběhla ven. Mamince pomůže ráda. Zvláště s nákupem. To Elišku moc baví.

V obchodě se prochází s nákupním košíkem mezi regály. Sůl i máslo má už vybráno, ale baví ji prohlížet zboží, a tak trochu si hrát na dospělou. Najednou uslyší rachot, jako kdyby padala lavina. Otočí se a za sebou uvidí spolužáka Michala, který nedával pozor a vrazil do regálu s vystavenými kečupy ve skleněných lahvích.

Michal vypadá nešťastně. Všude kolem něj teče mezi hromadami střepeů kečup. I Michal je celý pocákaný. A to už se k němu blíží vedoucí prodejny. Když vidí, co se stalo, spustí křik: „Nemehlo! To’s nemohl dát pozor! Tady máš kýbl, hadr a pytel na střepy a koukej to po sobě uklidit!“

Michal se dává do práce. Moc mu to nejde. Dokonce to vypadá, že se mu do očí derou slzy, když od ostatních lidí slyší: „No jo, za hloupost se platí. Máš dávat pozor. Nepřekážej!“

Eliška ví, že by Michalovi měla pomoci. Jenže zrovna Michal jí ve škole nedá chvíli pokoje. Pořád jí s něčím zlobí.

„Ne, Michalovi nepomůže!“ Svědomí jí sice radí, že dělá chybu, ale Eliška už je rozhodnutá. Míří nejkratší cestou k pokladně.

Před ní stojí starší pán a Eliška musí počkat, než na ni přijde řada. Paní pokladní má na blůze jmenovku a Eliška si letmo všimá, že se jmenuje Zdislava. „Zdislava?“ vzpomíná Eliška, „o svaté Zdislavě nám nedávno vyprávěl pan farář. Prý pomáhala všem potřebným i těm, co jí škodili.“

Eliška ví, že si tenkrát přála být jako ona. Jenže teď utíká od spolužáka, který potřebuje pomoc. Eliška se otáčí, vrací se k nešťastnému Michalovi. Bere do ruky hadr a dá se do vytírání. Michal se na ní vděčně podívá a rychle sbírá střepy.

„Děkuju,“ říká pak Elišce.

Od té doby se Michal chová k Elišce úplně jinak. Místo různých naschválů jí raději dá přednost ve dveřích, a kdyby jí někdo jiný chtěl něco provést, Michal se jí zastane.

Chci být jako sv. Zdislava

*Budu pomáhat ostatním,
kdykoli to budou potřebovat -
- hračky a zábava mohou počkat.*

Svatá Alžběta Uherská

Čtení na první den

To bylo slávy, když se uherské královně narodila dcera. Dali jí jméno Alžběta a maminka i tatínek z ní měli radost.

Když byly Alžbětě čtyři roky, požádali o její ruku pro svého syna rodiče jedenáctiletého prince Ludvíka ze vzdáleného knížectví. Zdá se vám to divné? Tak to na hradech a zámcích dříve chodívalo. Rodiče se děti neptali, koho by si chtěly vzít, ale rozhodli to za ně, a to už často brzy po jejich narození.

Alžbětini rodiče s nabídkou souhlasili, a tak malou Alžbětu čekala dlouhá cesta. Musela totiž odjet se svým budoucím ženichem na jeho hrad a tam bydlet s jeho rodinou.

Alžběta si v novém domově rychle zvykla. Byla veselá a ráda jezdila na koni. Čím ale byla starší, tím více se snažila dělat radost Pánu Ježíši. Ráda se k němu modlila, starala se o nemocné a všechno, co měla, rozdávala chudým. Jejímu budoucímu manželovi se to moc líbilo, ale kněžna, Ludvíkova maminka, byla s Alžbětíným chováním nespokojená. Myslela si totiž, že budoucí hradní paní by se měla věnovat spíš zábavě a na chudé být přísná.

Když bylo Alžbětě čtrnáct let, konala se velká svatba. Alžběta se po boku svého muže stala kněžnou a mohla tak ještě lépe pomáhat chudým a nemocným lidem. Její manžel Ludvík ji v tom podporoval, a tak ani Ludvíkova matka, ani jeho sourozenci, kterým se Alžbětino chování nelíbilo, proti ní nic nezmohli.

Jednou odjel Ludvík do bitvy a dlouho, předlouho byl pryč. V jeho zemi mezitím zavládl hlad a před branou hradu se shromažďovali hladoví lidé. Volali: „Pomozte nám, naše děti umírají hlady!“

Alžběta rozkázala služebníkům: „Jděte a otevřete hradní sýpky. Dejte mouku všem, kdo ji potřebují.“ Všichni lidé měli velkou radost, že jsou zachráněni. Jen Ludvíkova matka a jeho sourozenci zuřili, protože nezbylo dost mouky na velkolepé hostiny.

Když se Ludvík vrátil, stěžovali si u něj, co Alžběta udělala. Ten na jejich řeči ale nedbal a dál svou milovanou Alžbětu podporoval.

Pak ale vypukla velká válka v daleké Svaté zemi. Ludvík odcestoval v čele svých vojáků do boje a domů se už nevrátil. Při daleké cestě totiž onemocněl a zemřel. Alžběta, která se doma starala o tři děti, byla nyní vdovou.

Teď přišel čas, kdy ji nikdo nechránil, a Ludvíkova matka a sourozenci jí dali na vybranou: „Buď se přestaneš starat o chudé a rozdávat jim hradní peníze, nebo tě odsud vyženeme!“ A protože se Alžběta svých dobrých skutků nechtěla vzdát, musela i s dětmi z hradu pryč. Přesto se i nadále snažila, jak mohla, pomáhat chudým a nemocným.

Zamyšlení

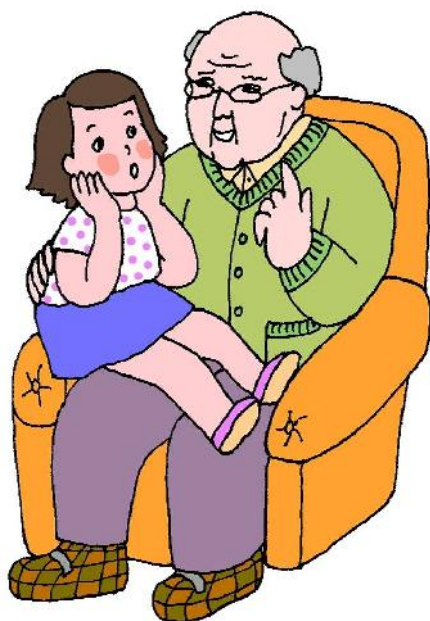
Svatá Alžběta si pro Pána Ježíše odřekla všechny radosti života kněžny.

Předsevzetí

Něco si odřeknu a vydržím bez toho celý den. Mohou to být sladkosti, pohádka v televizi nebo třeba počítačová hra.

Čtení na druhý den

„Dědečku, prosím, vyprávěj mi ještě něco,“ prosí Bětka svého dědečka. Ukusuje přitom po velkých soustech z tabulky čokolády, kterou si předtím vydupala a vykřičela na mamince.

„Tak dobře,“ říká dědeček, „povím ti, co se mi jednou stalo, když jsem byl ještě malý kluk.“

Bětka poslouchá příběhy z dědečkova života moc ráda. Dědeček umí tak zajímavě vyprávět, že Bětka ani nedutá.

„Už je to moc dávno,“ začíná dědeček své vyprávění, „bylo mi tehdy asi šest let a byl jsem tenkrát podobně mlsný a ukřičený, jako ses dneska předvedla ty.“

Bětka se začervená. Ví, že má dědeček pravdu a že to, jak křičela na maminku, aby dostala čokoládu, nebylo správné. Také ví, že je maminka zrovna nemocná a čokoládu jí dala jen proto, aby měla klid a mohla jít na chvíli do postele vypotit nemoc z těla.

„Často jsem chtěl po rodičích různé pamlsky, a když mi je nechtěli dát, křičel jsem, mlátil jsem sebou o zem a různě jsem jim vyhrožoval.“

Bětka je ještě červenější. Dobře se v dědečkově vyprávění poznává a v duchu si umiňuje, že se změní.

„Když už to rodiče se mnou nemohli vydržet, nabídl jim strýček, že mě vezme na prázdniny k sobě

na malou vesničku. Nemohl jsem se dočkat. Cestou ve vlaku jsem se těšil, jaké to budou krásné prázdniny. Když jsem ale přijel na nádraží, a strýček mi oznámil, že nás čeká čtyřkilometrová cesta přes les, začal jsem poňukávat. Na to mi strýček řekl, že mám na vybranou. Buď půjdu s ním, nebo můžu sám přespat na nádraží. Co mi zbývalo. Vydal jsem se na cestu s ním.

Doma jsem pak několikrát zkoušel něco si vykřičet a vydupat, ale na strýčka to neplatilo. Když jsem moc křičel, zavřel mě do pokoje a šel si po své práci. Jednou jsem si dokonce lehl na podlahu a mlátil kolem sebe, ale strýček dělal, jako že mě nevidí.

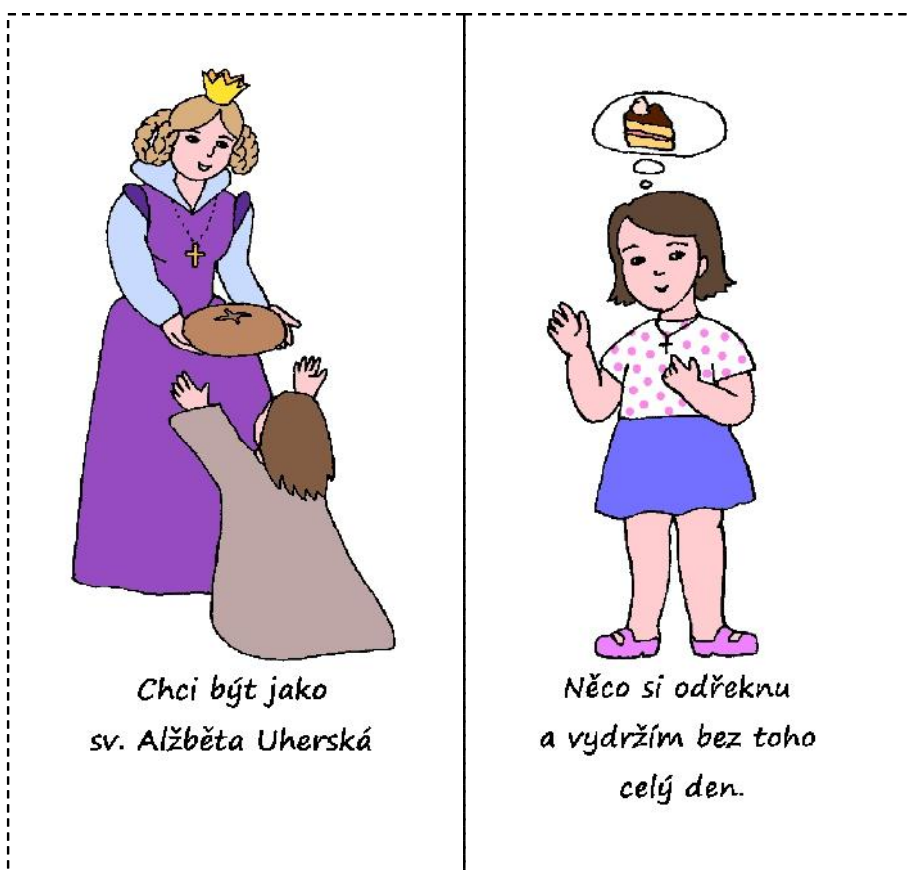
Brzy jsem pochopil, že křikem ničeho nedosáhnu a že konec konců nemusím mít

všechno, na co si vzpomenu, a že i tak je život krásný.

Když jsem se vrátil domů, rodiče mě skoro nepoznali a měli z mé změny takovou radost, že se to snad ani nedá vypovědět. A víš, čím to bylo? Naučil jsem se odříct si něco a nebýt kvůli tomu našťvaný.“

Dědeček domluvil a Bětka si umínla, že se pokusí naučit se odříkání, jako tenkrát dědeček.

Svatý Jan Bosko

Čtení na první den

Malý Jeník to neměl v životě snadné. Když mu byly dva roky, zemřel jeho tatínek, a tak Jeníka se staršími bratry Antonínem a Josefem vychovávala maminka Markéta. Boskovi žili na malé vesničce v Itálii a byli velmi chudí. V chlévě měli dvě krávy a za domem malé poličko, kde pěstovali kukuřici. Nejčastěji tedy měli k jídlu kukuřičnou kaši a málokdy si mohli dopřát něco lepšího.

Jeník si od malička přál stát se knězem, ale jeho bratr Antonín dělal všechno, aby mu tento úmysl překazil. Jeník tak většinu času trávil na poli s motykou v ruce. Jakmile si ale našel chvíli volna, četl v knihách o Pánu Ježíši.

Jednou se mu zdál sen. Stál v něm na louce a kolem něj běhalo mnoho jiných chlapců. Smáli se, křičeli a hodně ošklivě nadávali. Jeníkovi to ve snu nedalo, skočil mezi ně a začal se s nimi prát. Najednou se objevil Pán Ježíš a řekl mu: „Takhle ne. Bitím a křikem nikoho nenapravíš. Musíš je napravit tím, že je budeš mít rád.“

Jeník se snažil ukázat všem svým kamarádům, že Pán Ježíš je má rád a že by také oni měli mít rádi jeho. Jednoho dne viděl ve městě komedianty, jak chodí po laně. Chvilí je pozoroval a pak si doma natáhl lano mezi dva stromy a trénoval tak dlouho, dokud se mu to také nepodařilo. Naučil se ještě několik kouzelnických triků a pozval své kamarády na představení. Místo vstupného se všichni na začátek pomodlili. Pak Jeník předvedl své vystoupení a nakonec ještě připojil vyprávění o Pánu Ježíši.

Když Jeník vyrostl, splnilo se mu jeho velké přání. Stal se knězem – Donem Boskem. Odešel do velkého města Turína. V Turíně potkával mnoho chlapců, kteří byli nešťastní, protože neměli rodiče ani vzdělání a nikdo je nechtěl zaměstnat. Někteří měli tak velký hlad, že museli krást, aby se uživili. Takoví pak končili ve vězení. Všichni ale zapomněli na Pána Boha a byli tak sami a opuštění.

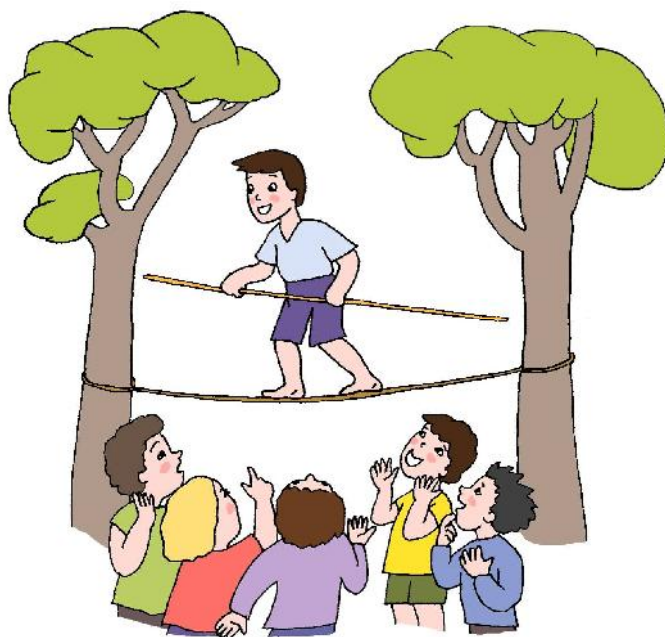
Když Don Bosko poznal, v jaké bídě tito chlapci žijí, začal jim ze všech sil pomáhat. Řídil se přitom svým snem – snažil se chlapce vychovávat tím, že je měl rád.

Zamyšlení

Don Bosko přivedl mnoho lidí k Pánu Ježíši tím, že je měl rád. Dával si záležet, aby jeho lásku lidé opravdu cítili.

Předsevzetí

Udělám každý den alespoň dvěma lidem opravdovou radost.

Čtení na druhý den

„Ani na to nesahej,“ vykřikl Marek a zvedl svůj domeček z lega vysoko nad hlavu, aby na něj jeho mladší brácha Jiřík nedosáhl. „Určitě bys mi to rozbil. A vůbec. Máš svoje hračky.“

Jiřík se rozplakal. Odběhl do kuchyně a začal si prohlížet obrázkovou knížku. „To je MOJE knížka,“ nezapomněl zdůraznit Marek, když vešel do dveří. „A já si ji teď chci prohlížet. Dej mi ji!“ Marek vytrhl Jiříkovi knížku z rukou.

Při večeři chtěl sedět Marek vedle maminky, ale Jiřík mu místo rychle obsadil. Cestou do koupelny mu podrazil nohy, při čištění zubů ho několikrát nakopl a u večerníčku schválně hlasitě vyrušoval, aby z něj Marek nic neměl.

Večer si maminka přisedla k Markově postýlce.

„Mami, proč je Jirka tak zlý?“ zeptal se Marek. „Vždyť mu pořád říkám, jak se má chovat. Proč mě neposlechne?“

„Možná to bude tím,“ odpověděla maminka, „že slova nikdy nedokážou tolik jako příklad. A ten jsi mu dnes moc dobrý nedával. A navíc. Jak má Jiřík poznat, že ho máš rád, když mu pořád něco bereš nebo zakazuješ.“

Marek zahanbeně mlčel.

„Víš co,“ navrhla mu maminka, „zkus být zítra na Jiříka opravdu hodný a uvidíme.“

Druhý den se Marek poctivě snažil. Nejenže Jiříkovi půjčil své hračky, ale dokonce si s ním i hrál. A Jiřík? Ten ani nevzpomněl na to, že by mohl Marka nějak zlobit. Při večeři ho nechal vybrat místo u stolu, po jídle za něj sklídil nádobí a při večerníčku byl potichu jak myška.

Chci být jako sv. Jan Bosko.

*Každý den udělám
aspoň dvěma lidem
radost.*

Svatá Terezie z Lisieux

Čtení na první den

Terezka měla ráda svého tatínka i maminku. Ta ale zemřela, když byla Terezka ještě malá, a Terezce se po ní moc stýskalo. Měla ráda i své sourozence, zvláště starší sestru Pavlínou, která se o ni starala místo maminky. Nejraději ze všech měla ale Pána Ježíše.

Ve čtrnácti letech se vydala na dalekou pouť do Říma. Chtěla totiž vstoupit do kláštera, a protože byla moc mladá, potřebovala k tomu svolení papeže. Když svolení získala, vstoupila ke karmelitánkám.

Vstoupit ke karmelitánkám znamenalo, že celý život neopustí brány kláštera a že se se svými příbuznými uvidí jen přes mřížku v klášterní hovorně.

V klášteře se Terezka nestala ani představenou, ani nemohla konat žádné velké a důležité skutky, protože byla slabá a často nemocná.

Terezka se proto rozhodla, že bude pánu Ježíši dělat drobné radosti. Nekonala proto velké posty, jako že by třeba celý den nic nejedla, ale když bylo k jídlu něco, co neměla ráda, pokorně to snědla, a když se nabízelo něco dobrého navíc, ráda si to odřekla.

Terezka nemohla ani stavět kostely, ani pečovat o nemocné. Když ale viděla, že by mohla někoho potěšit, hned to

běžela udělat.

V Bibli četla ráda o tom, jak má Bůh rád právě malé a slabé, a moc se těšila, až se s ním potká v nebi.

Když umírala, slíbila, že pošle na zemi déšť růží. A po Terezčině smrti se na její přímlovu stalo tolik zázraků, že to připomínalo, jako by Boží milost přšela z nebe. Splnila tak svůj slib ještě lépe, než kdyby na zem padaly opravdové květiny.

Zamyšlení

Terezie z Lisieux se snažila neustále rozdávat kolem sebe lásku tím, že využila každou příležitost udělat radost Bohu i lidem. Dělal to drobnými sebezápory a tím, že nevynechala žádnou příležitost udělat radost druhým.

Předsevzetí

Ke všem lidem okolo sebe budu radostný, ochotný a milý.

Čtení na druhý den

Byla jednou jedna rodina a v té rodině bylo něco v nepořádku. Když maminka chtěla po dětech, aby jí pomohly umýt nádobí, ozvalo se jen: „Teď nemůžeme! Hrajeme počítačovou hru.“ To maminku rozzlobilo. Vzala vařečku a byla výplata.

Pak zase potřeboval tatínek pomoci s prací na zahradě: „Děti, pojdte mi pomoci!“

„Teď se nám nechce.“

A zase bylo zle. Nejdřív zlobily děti rodiče. Ti na ně byli proto nazlobení, pak se pohádaly děti mezi sebou. Všude byl křik, všichni se na sebe mračili, a protože špatná nálada je nakažlivá, začali se brzy hádat i rodiče mezi sebou. A bylo by stále hůř, kdyby nejmladší holčičku Lucinku něco nenapadlo.

Ale pěkně popořádku. Lucinka ještě nechodila ani do školy, ani školky. Moc jí mrzelo, že se u nich doma ztratila krásná pohoda a radost. Přemýšlela, jak to zařídít, aby bylo všechno jako dřív.

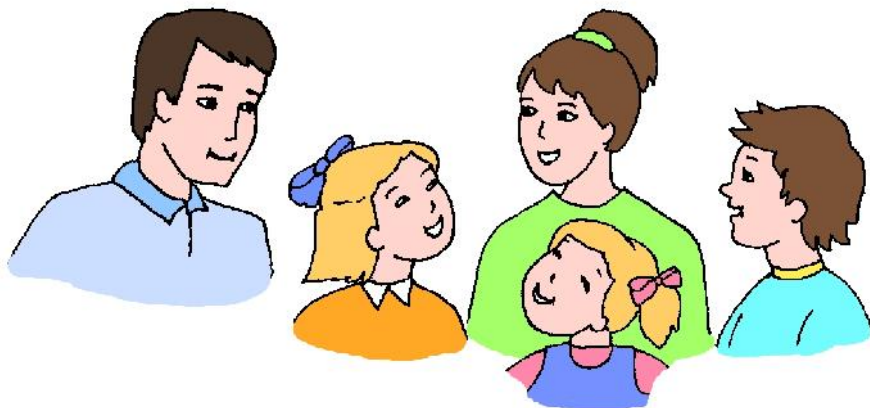
Jednou odešli rodiče večer do divadla. Aby děti nebyly samy doma, přijela za nimi babička. Starší děti už spaly, ale Lucinka ne a ne usnout. Vylezla z postýlky a zaběhla do kuchyně za babičkou. „Babičko, já nemůžu spát. Prosím, vyprávěj mi něco.“

A babička se dala do vyprávování. Vyprávěla Lucince o svaté Terezií, jak se snažila dělat drobnými skutky radost Pánu Ježíši i druhým. Najednou Lucinku něco napadlo. Nahlas neřekla nic, ale v duchu si umínila, že se zkusí chovat jako svatá Terezie.

Druhý den bylo potřeba vynést koš. Starší děti dělaly, jako když maminku neslyší. Lucinka ale vyskočila: „Ráda maminko.“ A už byla i s košem na dvoře u popelnice. Tam uviděla tatínka, jak sbírá rozsypané hřebíky. Vrátila tedy rychle prázdný koš a už sbírala s tatínkem. Když ostatní děti viděly, jak se Lucinka snaží, nechtěly se nechat zahanbit a také

přiložily ruku k dílu.

Tatínek a maminka se brzy začali usmívat, a když se všichni večer sešli u dobré večeře, byla už rodina zase, jak má být.

Chci být jako
sv. Terezie z Lisieux

Ke všem lidem okolo budu
radostný, ochotný a milý.

Svatý Filip Neri

Čtení na první den

„Kluci, pojd'te honem! Je tu Veselý svatý!“ Takové volání se často rozléhalo ulicemi Říma, když přicházel Filip Neri. Svatý Filip měl jednu zásadu: „Bud'me veselí,“ říkával všem lidem. „Kdo je veselý, snadněji se přiblíží Pánu Bohu.“ Když děti kolem něj někdy křičely v zápalu hry, ještě je povzbuzoval: „Hrajte si, křičte, buďte veselí. Jen nehřešte!“

Svatý Filip Neri se celý život věnoval chudým, nemocným a také poutníkům, kteří přicházeli do Říma. Už za jeho života se mu říkalo Veselý svatý. Veselý proto, že měl rád laskavý humor a jeho nejoblíbenější knihou byla sbírka vtipů a svatý proto, že všem lidem kolem sebe rozdával lásku a radost a žil v krásném vztahu s Pánem Bohem.

Filip se tomu, jak ho lidé oslovovali, bránil a často se modlil: „Bože drž Filipa, ať tě Filip nezradí.“

Svatý Filip měl velký smysl pro humor. Jednou mu papež nabídl, aby se stal kardinálem. To byla veliká pocta a jako kardinál by se měl celý život dobře. Aby Filip neodmítl, poslali mu spolu s dopisem rovnou klobouk, který kardinálové nosili. Filip kardinálskou hodnost odmítl, ale klobouk nevrátil a udělal v něm pelíšek svému kocourovi.

Když se u něj zpovídali bohatí lidé, dával jim za pokání nosit oblečení naruby.

Svatý Filip také rád a často mluvil k lidem o Pánu Ježíši. Neřikal jim, co musí a co nesmí dělat. Naopak. Mluvil k nim o radosti, kterou čerpá z toho, že má rád Pána Boha a Bůh, že má rád jeho. Lidé ho rádi poslouchali a často si při jeho promluvách umiňovali, že chtějí být takoví jako Filip. Tak se časem kolem svatého Filipa shromáždila skupina lidí bohatých i chudých. Začali si říkat oratoriáni. Ti se po vzoru svatého Filipa snažili rozdávat kolem sebe lásku a radost. Společně pomáhali chudým, opuštěným, nemocným i umírajícím.

Zamyšlení

Filip Neri se nazývá Veselý svatý, protože všechno, co dělal, dělal s radostí a svou radost předával i druhým lidem. Dělal si legraci sám ze sebe i s druhými, ale nikdy tak, aby někoho zarmoutil.

Předsevzetí

Budu celý den radostný a nenechám si svou radost ničím pokazit.

Čtení na druhý den

Markétka byla smutná holčička. Ne, že by se jí vedlo nějak špatně. Vlastně jí nechybělo vůbec nic. Měla hodnou maminku i tatínka. I sourozenci jí měli rádi, i babičky i dědečkové. Bydlela v hezkém domě, měla svůj pokojíček a v něm spoustu hraček.

Přes to všechno se Markétka většinu času mračila. Většinou to bylo kvůli různým hloupostem. Markétka se mračila, když měli k obědu k masu brambory, protože ona měla zrovna chuť na knedlíky. A když pak jí maminka druhý den chtěla udělat radost a uvařila knedlíky, zase bylo zle, protože Markétka by si zrovna raději dala rýži.

Když měli jít na zahradu, zlobila se, že chce raději do lesa, a když šli do lesa, chtěla

Markétka raději k rybníku. A tak to bylo skoro se vším. Nic se Markétce nelíbilo, pořád se mračila, pokňourávala a byla nespokojená.

Jednou mamince došla v kuchyni sůl a tak jí poslala do prodejny pro novou. Venku poprchávalo a prodejna byla až na druhém konci vesnice. Markétce se nechtělo. Věděla ale, že s maminkou nejde smlouvat a tak vzala peníze a tašku a vyběhla ven. Cestou se mračila jako kakabus, a když vešla do obchodu, pozdravila jen tak na půl úst: „Brý den.“

Za pultem stála nová paní prodavačka. Byla mladá a moc hezky

se usmívala.

„Dobrý den,“ odpověděla, „pojď dál. Jak se jmenuješ?“

Markétka se zastyděla a honem pozdravila pořádně: „Dobrý den, jmenuji se Markétka a potřebovala bych sůl.“

„Tady jí máš. A tady ještě něco od cesty,“ řekla paní prodavačka a sáhla do piksly pro bonbón.

„Jé, moc děkuju,“ rozzářila se Markétka. Když mluvila s touto paní, nemohla se dál mračit. Její úsměv byl nakažlivý.

„No vidíš, Markétko, takhle ti to sluší mnohem víc.“

Markétka se znovu usmála a paní prodavačka pokračovala: „Tobě se sem asi v tomhle počasí moc nechtělo, vid’?“

Markétka nesměle přikývla.

„Víš, Markétko, mě se také spoustu věcí nechce, ale vím, že je stejně udělat musím a s úsměvem mi to jde líp.“

„Já vím,“ řekla Markétka, „jenže to není jen tak být pořád veselá.“

„Já to dělám tak,“ navrhla paní prodavačka, „že se na každé věci snažím najít něco hezkého.“

„Jenže co se dá najít hezkého na dešti?“

„Jéje, toho je. Tak třeba já nebudu dnes muset zalévat zahrádku a místo toho si dnes něco přečtu. A také na polích vyrostou obilí a my budeme mít co jíst a v lese porostou houby a ty já mám moc ráda.“

„No jo, to je vlastně pravda, že mě to nenapadlo,“ divila se Markétka.

Markétka se cestou z obchodu rozhodla, že to zkusí dělat, jako ta milá paní prodavačka. Ne že by jí to šlo hned a vždycky, ale snažila se, a tak se z ní stala milá a veselá holčička. Brzy pak zjistila, že žít s úsměvem je mnohem zábavnější, než se na všechno mračit.

Bud'te veselí,
ale nehřešte!

Chci být jako
sv. Filip Neri

Budu celý den radostná
a nenechám si svou radost
ničím pokazit.

Panna Maria a svatý Josef

První příběh je rozdělen do dvou dní. První den se zaměříme na pokoru svatého Josefa a druhý na poslušnost Panny Marie. Z obou částí nám vyplynou podobná předsevzetí, která nám třetí den přiblíží příběh malého Vítky.

Čtení na první den

V malém městečku Nazaret žila dívka Maria. Všichni jí měli rádi, a jak by ne. Vždyť nikomu nikdy neublížila. Naopak všechny se snažila potěšit, všem se snažila pomáhat.

Když Maria vyrostla, všechny její kamarádky, staré stejně jako ona se začaly rozhlížet, který chlapec si pro ně asi přijde, kdo si je vezme za ženu. Jen Maria ne. Bůh pro ni měl totiž připravený moc zvláštní úkol.

I o Marii se začal zajímat muž. Jmenoval se Josef a přišel za ní až z dalekého Betléma.

Slavily se zasnuby, chystala se svatba a zdálo se, že všechno bude, jak to bývá vždy. Ale pak se Marii stalo něco zvláštního. Najednou byla jiná. Víc přemýšlela, míň se smála a Josef si o ni začal dělat starosti.

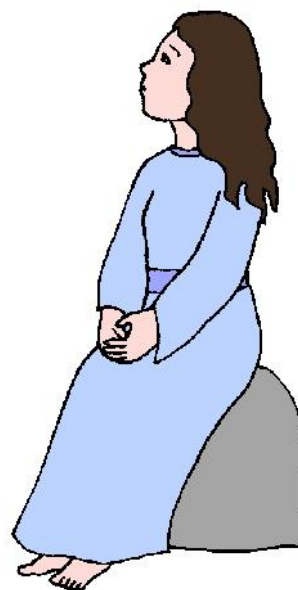
Když se Maria dozvěděla, že její teta Alžběta, kterou měla moc ráda, čeká miminko, rozhodla se, že jí půjde na několik měsíců pomoci. Alžběta byla totiž už stará a na všechno by sama nestačila. Když to řekla Josefovi, souhlasil.

„Alespoň přijde na jiné myšlenky,“ říkal si.

„Josefe, tatínkem toho dítěte není žádný muž na zemi. Tatínkem je sám Bůh. Tak se neboj a postarej se o Marii i o miminko.“

Josef poslechl anděla. Když se pak sešel s Marií, zeptal se jí, jak se to všechno seběhlo. A Maria začala vyprávět. (Pokračování druhý den).

A tak Maria šla. A protože to bylo velmi daleko, vrátila se až za půl roku. Josefovi se moc stýskalo. Chodil ji vyhlížet každý den. Když ale konečně přišla, nemohl Josef uvěřit svým očím: „Maria, čeká miminko!“

Josef věděl, že tatínkem toho miminka on být nemůže. Musí to být někdo jiný! Copak už ho Maria nemá ráda? Našla si u tety někoho jiného? Josef tomu nemohl uvěřit. Ale co naplat? Maria měla břicho jako každá maminka, která v něm nosí miminko.

„Maria má asi ráda někoho jiného,“ říkal si Josef a chtěl Marii opustit.

Když večer usnul, zjevil se Josefovi ve snu anděl a řekl mu:

Zamyšlení

Svatý Josef nemyslel na svoje štěstí, ale hlavně chtěl, aby byla šťastná panna Maria. Dokonce, i když si myslel, že ho panna Maria zradila, nechtěl jí ublížit, ale chtěl ustoupit, aby si mohla vzít za muže toho, koho má ráda.

Předsevzetí

Nebudu se s ostatními hádat, ale ochotně jim ustoupím.

Čtení na druhý den

(Pokračování z prvního dne.) Když se Josef Marie zeptal na miminko, začala mu vyprávět:

„Seděla jsem přede dveřmi domu a mlela jsem zrnka pšenice, abych mohla upéct chleba. Hlavu jsem měla skloněnou a soustředila jsem se na práci. Najednou se mi zdálo, jako by mě osvítilo sluníčko. Něco mě zahřálo přímo u srdce. Podívala jsem se vzhůru a hned přede mnou někdo stál. Nejdřív jsem se polekala, ale on byl tak krásný a milý, že jsem

pochopila, že přede mnou stojí anděl.

Řekl mi: „Neboj se, Maria,“ a já se opravdu přestala bát. Anděl pokračoval: „Narodí se ti miminko.“ Já jsem namítla: „Jak je to možné, vždyť Josef ještě není můj manžel, ještě jsme neměli svatbu.“

Anděl mi znovu řekl: „Neboj se. To dítě bude Boží syn. Dáš mu jméno Ježíš. On zachrání svět.“

Pochopila jsem, že to bude těžké. Tuším, že Ježíš nebude králem na zlatém trůně, ale že bude trpět a my s ním. Ale neodmítla jsem. Řekla jsem andělovi: „Ať se mi stane, jak chce Pán Bůh.“

A teď se, Josefe, ptám tebe: Vezmeš si mě i s dítětem?“

Maria skončila vyprávění a podívala se na Josefa. Josef byl chvíli tiše a bylo vidět, že se mu v hlavě honí myšlenky na všechny těžkosti, které je asi čekají.

„Vezmu si tě a moc rád.“

Maria přisedla blíž a Josef jí láskyplně objal.

Brzy se konala svatba, Josef vzal Marii k sobě a společně

se těšili na narození miminka.

Zamyšlení

Panna Maria nemyslela na to, jak by si představovala svůj život ona, ale když se dozvěděla, že se má stát maminkou Pána Ježíše, poslechla. Věděla, že to nebude lehké, věděla, že jí lidé nebudou věřit, určitě se bála, že ji Josef opustí, až zjistí, že čeká miminko s někým jiným, a také jistě tušila, že ji čeká hodně smutku, až se za nás Pán Ježíš obětuje.

Předsevzetí

Nebudu se snažit prosazovat svá přání.

Čtení na třetí den

„Vítka? Proč zase křičíš?“ ptala se unaveně maminka svého čtyřletého synka ve frontě u pokladny. Před sebou tlačila těžký nákupní košík a za sebou táhla zmítajícího se a křičícího Vítka.

„Já to lízátko chci a chci a chci!“ křičel dál Vítek.

„Ale já ti ho, Vítka, nemohu koupit,“ namítla maminka. „Nemáme tolik peněz, abych ti nakupovala sladkosti každý den.“

„To je mi jedno,“ křičel Vítek, lehl si na podlahu a kopal nohama.

Večer vyprávěla maminka všechno tatínkovi. Tatínek z toho byl smutný, ale nakonec řekl: „Myslím, maminko, že nám nezbude než Vítkovi ve všem vyhovět.“

Maminka se na tatínka překvapeně podívala: „To přece nejde.“

„Ale ano, půjde to,“ řekl tatínek. „Jen ať Vítek vidí, kam to povede.“

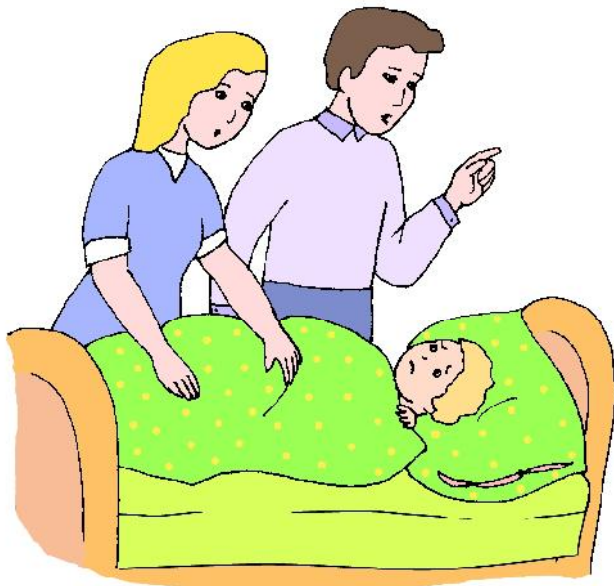
„Sláva, pomyslel si Vítek,“ konečně se budu mít jak v ráji.

Druhý den ráno vyskočil Vítek z postele. „Maminko, chci k snídani pět lízátek, k obědu tři čokolády a k večeři si dám dva pytlíky bonbonů.“

„Jak si přeješ,“ řekla maminka a připravila Víťovi jídlo podle jeho požadavků.

„Maminko, dneska si nevezmu, čepici ani šálu. Stejně mě jenom koušou.“

„Dělej, jak myslíš,“ odpověděla maminka.

Víťa si hrál celý den venku v zimě bez pořádného oblečení, mlsal sladkostí a připadal si jako král. Jenže večer na malého pána došlo.

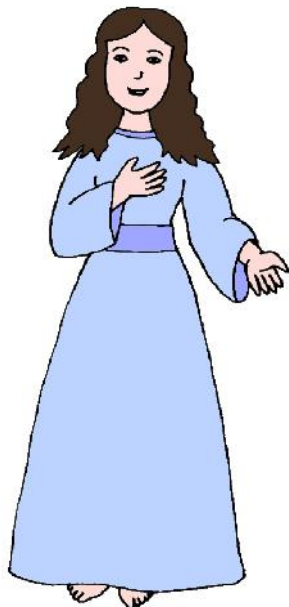
„Maminko, mě bolí bříško,“ postěžoval si Víťa. „A už ani nemám chuť na sladkosti. Jéje, mě je špatně a taky mě bolí v krku a hlava.“

Víťa vypadal nešťastně. „Takhle jsem si to nepředstavoval. Já myslel, že když si budu všechno rozhodovat sám, že se budu mít dobře a ne že dopadnu takhle,“ postěžoval si Víťa mamince, když ho pak ukládala do postýlky.

Víťa si poležel několik dní a asi měsíc nemohl ani vidět žádné sladkosti. Už chápal, že když po něm rodiče něco chtějí nebo když mu něco naopak

nechtějí dát, že je lépe poslechnout a nevztekát se, protože rodiče vědí nejlépe, co je pro něj dobré.

Jsem služebnice Páně

Chci být jako
Panna Maria

Přeji ti štěstí, Maria

Chci být jako
svatý Josef

Nebudu se snažit
prosazovat svá přání.

Nebudu se s ostatními
hádat a ochotně ustoupím.

Svatý Jan Nepomucký

Čtení na první den

V době, kdy v naší zemi vládl král Václav IV., žil v Praze kněz Jan. Protože pocházel z jihočeského městečka Nepomuku, říkali mu Jan Nepomucký. Jan uměl dobře kázat a lidé ho měli rádi, a tak si ho vybrala za svého zpovědníka sama královna. Jan se také stal důležitým pomocníkem pražského biskupa.

Král Václav neměl Jana moc v lásce. Václavovi totiž nestačilo, že je králem, ale chtěl rozhodovat i v církvi místo biskupa. Jan Nepomucký mu v tom ale bránil. Věděl dobře, že biskupové jsou nástupci apoštolů a že Pán Ježíš svěřil starost o církve právě apoštolům a jejich nástupcům a ne králům.

A pak se stala další nepříjemnost. Královna chodila k Janovi ke zpovědi a krále Václava moc zajímalo, jaké má královna hříchy. Říkal si: „Kdo ví, co královna dělá, když já nejsem doma. Půjdu se na to zeptat Jana Nepomuckého. Však on mi to poví.“ Král byl tak sobecký a pyšný, že vůbec nemyslel na to, že když se lidé zpovídají, nesmí kněz o tom, co ve zpovědi Pánu Bohu řekli, nikomu vyradit ani slovo. Říká se tomu zpovědní tajemství.

Když král přišel za Janem Nepomuckým, ten nevyradil ani slovo. Král na něj křičel, vyhrožoval mu, nakonec ho nechal i mučit, ale Jan mlčel. Poslouchal víc Boha než zlého krále.

To už bylo na krále příliš. Nejen že mu Jan bránil poroučet církvi, ale ještě mu nechtěl říct, jaké hříchy má královna! Král zavolal vojáky, ti Jana svázali a hodili z Karlova mostu do Vltavy.

Když dnes půjdeš v Praze po Karlově mostě, stojí tam socha svatého Jana Nepomuckého. Má prst na ústech a pět hvězd kolem hlavy. Pět hvězd znamená pět písmen slova MLČÍM a prst na ústech značí totéž: Svatý Jan uměl ovládat svůj jazyk a raději zemřel, než by řekl to, co neměl. O kousek dál pak najdeš na zábradlí zlatý křížek. Ten označuje místo, kde Jana Nepomuckého hodili do řeky.

Zamyšlení

Svatý Jan Nepomucký uměl ovládat svůj jazyk. Když měl bránit církev před králem, mluvil, co bylo třeba a když měl zachovat tajemství, mlčel.

Předsevzetí

Budu říkat jen hezké věci. Nebudu nikomu nadávat ani o nikom mluvit ošklivě.

Čtení na druhý den

„Mami, s Lídou už nechci nic mít,“ rozčilovala se doma Anežka. „Víš, co o mně zase řekla?“

Lída byla docela hodná holka. Chodila do první třídy a bývala by mohla mít spoustu kamarádek, kdyby dokázala trochu ovládat svůj jazýček. Lída hodně mluvila a tak se stalo, že jí tu uklouzlo o Petře, že jí nejde počítání, jindy zase řekla Janě, že všechno pokazí. A brzy s Lídou ani nikdo nechtěl sedět v lavici.

Jednoho dne přibyla do třídy nová spolužačka. Jmenovala se Eva. Protože vedle Lídy bylo volné místo, posadila ji paní učitelka právě tam.

Hned o první přestávce se Lída nabídla, že Evě představí své spolužačky a spolužáky. A hned začala: „To je Anežka, ta pořád vyrušuje v hodinách. A támhle Michal, ten zase nikdy nedojí svačinu. Tady jde Monika, ta nosí špinavé oblečení...“

Eva Lídu chvíli poslouchala a pak řekla: „Víš co, Lído, zkus mi radši říct o každém něco pěkného.“

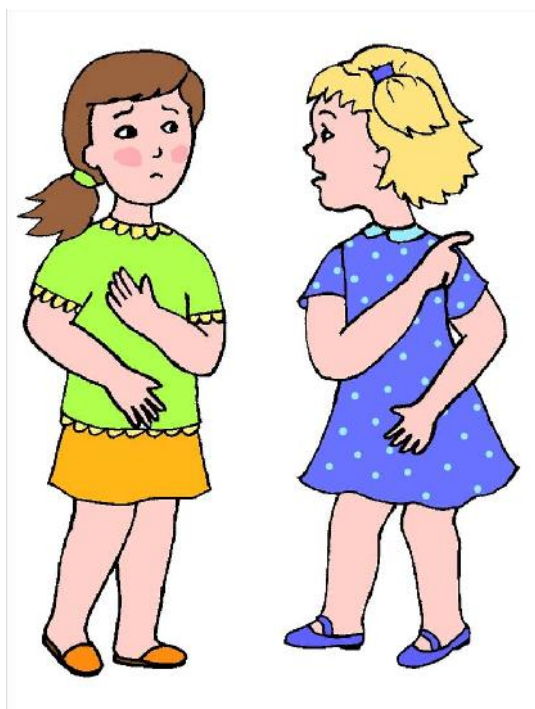
Lída se zamyslela, ale na nic si nemohla vzpomenout. Jak pořád mluvila jen o špatných věcech, zapomněla si všimnout těch hezkých.

„Víš co,“ navrhla Eva, „dáme si soutěž. Já jsem tu nová a ty o ostatních zase víš jen samé špatné věci. Tak si dáme závod, která z nás dokáže po vyučování říct o kamarádech víc hezkých věcí.“

A tak se Lída poprvé dívala na děti kolem sebe jinýma očima. Zatímco dřív sledovala, co kdo dělá špatně, dnes se snažila vidět jen to hezké. Přece se nenechá zahanbit Evou, která je tu nová.

A hned o hodině čtení vidí, jak to Anežce pěkně jde. O přestávce vidí Michala, jak pomohl Petrovi uklidit rozsypané pastelky a pak i Moniku, která odnesla do koše papírky, které někdo nechal rozházené přede dveřmi jejich třídy.

Když pak šla Lída s Evou ze školy, povídaly si, co všechno pěkného u spolužáků viděly, a byla toho hezká řádka. Náhodou to zaslechla Anežka, a když slyšela, jak pěkně o ní mluví, celá zrůžověla. Anežka o tom řekla Monice, Monika Michalovi a za chvíli se kolem Lídy s Evou shromáždila celá skupinka kamarádů a kamarádek. A tak se stalo, že Lída zjistila, jak je pěkné mít kamarády, a aby o ně nepřišla, snažila se už vždycky mluvit o všech jen hezky.

*Chci být jako
sv. Jan Nepomucký*

*Budu říkat
jen hezké věci.*

Svatá Monika

Čtení na první den

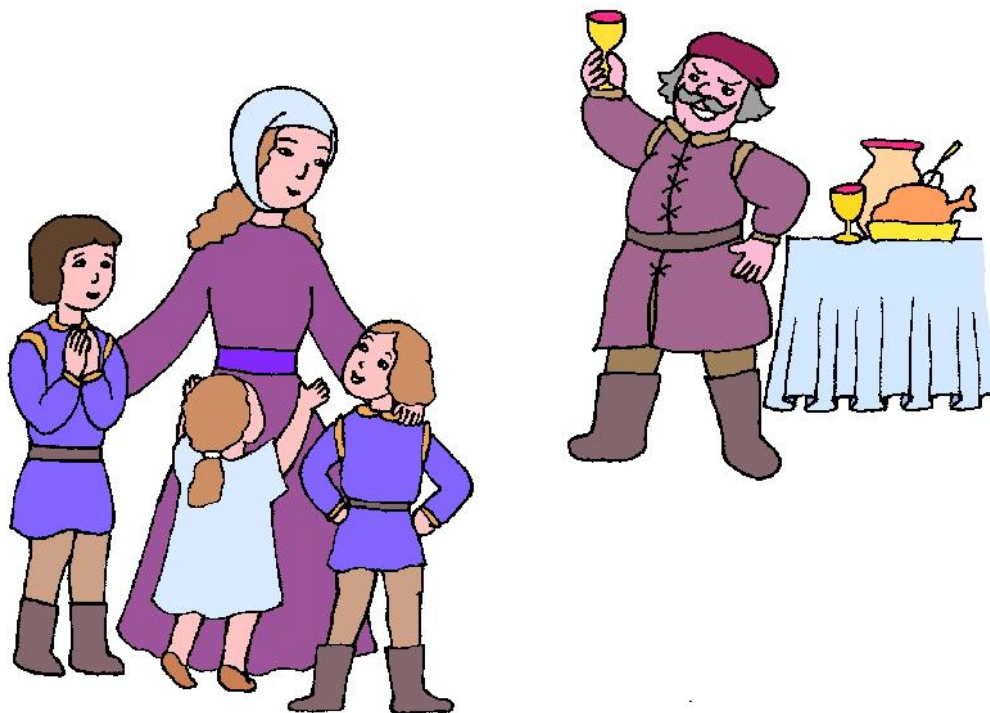
Před mnoha lety stál v jedné africké zemi bohatý statek. Žila v něm křesťanská rodina. Rodiče měli na statku mnoho práce, a tak svěřili výchovu svých dcer do rukou staré chůvy.

Chůva byla hodná, ale přísná. Aby děti naučila ovládat se, zakázala jim pít jakékoli pití. Napít se směly jen po jídle. Vysvětlovala to tím, že až budou velké a budou smět pít víno, mohly by se snadno opít, kdyby se neuměly ovládat.

Jedna z dcer se jmenovala Monika a právě tu napadlo jak chůvu podvést a přece se dostat k pití. Nabídla se rodičům, že jim bude chodit do sklepa pro víno. Při cestě ze sklepa jim ale vždy notně upila. Až jednoho dne se na to přišlo a Monika, aby se vyhnula trestu, slíbila, že už se vína ani nedotkne. Svému slovu dostála a stala se z ní poslušná dívka.

Roky běžely jako voda a brzy začali rodiče pomýšlet na Moničinu svatbu. Dnes si každý vybírá ženicha či nevěstu sám. Tenkrát ale bylo zvykem, že svatbu domlouvali rodiče a budoucí manželé se viděli často až na svatbě.

Monice vybrali za muže bohatého statkáře. Moc se k ní ale nehodil. Zatímco Monika byla skromná, tichá a zbožná, její muž Patricius byl naopak hlučný, pyšný, rád pořádal velkolepé hostiny a nevěřil v Pána Ježíše. Navíc trápil Moniku tím, že i po svatbě chodil za jinými ženami.

Monice a Patriciovi se postupně narodili dva synové a jedna dcera. Dcera a starší syn žili podobně jako matka skromně, tiše a zbožně a brzy vstoupili do kláštera.

Jejich naprostým opakem byl druhorozený syn Augustin. Zdědil otcovu prudkou povahu, žil špatným životem a způsobil své matce mnoho trápení. Monika měla Augustina i přes všechna trápení stále ráda. Nejprve se ho snažila přesvědčit sama, aby se polepšil, ale brzy pochopila, že ona nic nezmuže a jediný, kdo může Augustina zachránit, je sám Bůh. Začala se proto za Augustina modlit. A modlila se vytrvale. Celých třicet let.

Augustin po několika letech opustil rodnou Afriku a odcestoval přes moře do daleké Itálie. Monika, která ho nechtěla ztratit, nechala doma všechno bohatství a vydala se za ním. Byla to dlouhá a nebezpečná cesta.

Přes všechny útrapy však svého syna našla a po několika letech se dočkala konečně velké radosti. Augustin začal věřit Pánu Ježíši. Usmířil se s Bohem i se svou matkou. Moničiny modlitby i dlouhé odříkání přinesly své plody. Augustin byl zachráněn.

Dnes je Augustin svatý a moudří lidé po celém světě hledají poučení v jeho zbožných knihách.

Zamyšlení

Svatá Monika se nikdy nevzdala naděje a stále doufala, že se její syn vrátí na správnou cestu. Vydržela se za Augustina modlit a obětovat celých třicet let.

Předsevzetí

Pomodlím se desátek růžence.

Čtení na druhý den

Matějovi bylo pět let, když si všiml, že se jeho maminka nějak změnila. Matěj si v duchu říkal: „Jak je to možné, že jsem si dřív nevšiml, že má maminka tak velké břicho?“ A opravdu bylo větší než dřív. Vždyť si maminka musela pořídit nové šaty.

„Že by maminka moc jedla?“ ptal se sám sebe Matěj, ale dobře věděl, že maminka nejí o nic víc než dřív. Bříško bylo pořád větší a větší. Až to Matěj nevydržel.

„Maminko, proč máš tak velké břicho,“ zeptal se Matěj a mimoděk si vzpomněl na pohádku o červené Karkulce. Rychle proto dodal: „Nejsi převlečený vlk?“

Maminka se usmála a pohladila Matěje po vláskách. „Neboj, nejsem vlk, ale mám v bříšku malé miminko. Narodí se už za tři měsíce a bude to holčička.“

Matěj zajásal: „Hurá, vždycky jsem si přál mít sestřičku.“ A hned začal vymýšlet, jak by se mohla jmenovat, co všechno s ní bude dělat a co ji naučí.

Skončil podzim a přišla zima a s ní sníh a náledí. Maminka jednou, když vedla Matěje do školky, na neposypaném chodníku upadla a ošklivě se potloukla.

Nejhorší ale bylo, že ji začalo bolet břicho. Matěj se polekal. Aby se tak něco stalo jeho malé sestřičce!

Maminka šla k panu doktorovi a od něj ji sanitka odvezla do nemocnice. Matěj musel k babičce a tatínek spěchal do nemocnice za maminkou. Vrátil se až druhý den ráno. Tvářil se vážně.

„Matěji, narodila se ti sestřička. Dali jsme jí jméno Klárka, ale je na tom moc špatně. Jak maminka upadla, narodila se Klárka moc brzy a pan doktor říkal, že asi umře. Musíme se za ni modlit.“

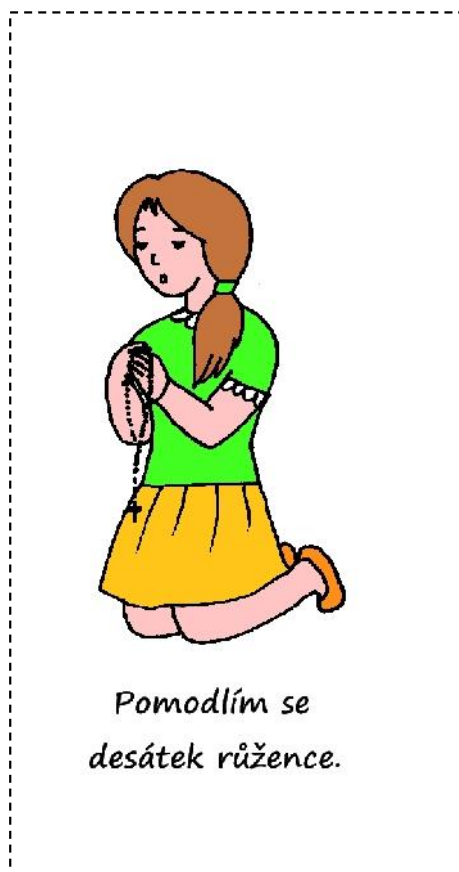
Matějovy hrkly slzy do očí a umínil si, že se bude modlit každou volnou chvíli. A modlil se. A nejen to. Za svoji malou sestřičku si odříkal všechny sladkosti.

Trvalo to několik týdnů, až jednoho dne se vrátil tatínek s úsměvem: „Představ si Matěji, Klárka už sama dýchá.“ A pak začaly chodit další dobré zprávy. Klárka začala pít mléko od maminky. A když se další týden vrátila maminka s malou Klárkou domů, Matěj myslel, že se snad zblázní radostí.

„Tak nás Pán Bůh vyslyšel,“ radoval se. Od této chvíle Matěj věděl jistě, že má v nebi přítele, na kterého se může spolehnout. A nepřestal se modlit. Každý večer děkoval za Klárku a prosil, aby Pán Bůh ochraňoval celou jejich rodinu.

*Chci být jako
sv. Monika*

*Pomodlím se
desátek růžence.*

Svatý Tarsicius

Čtení na první den

„Pomoc, utíkejte, vojáci jdou!“

„Na ně, jsou to KŘEŠŤANÉ!!! Všechny je pochytejte!“

Dům byl obklíčen římskými vojáky ze všech stran. Křesťané, kteří zde slavili mši svatou, to dobře věděli. Věděli, že neuniknou, a tak se shlukli kolem starého kněze a začali se modlit. Netrvalo dlouho a vojáci vyrazili zamčené dveře a už se hrnuli dovnitř.

Za chvíli nebylo v domě živáčka. Všichni křesťané byli odvedeni do vězení. Nařídil to krutý císař Valerián, který se chtěl všech křesťanů zbavit. Co je asi čeká?

V neděli o týden později se sešli křesťané z jiné části Říma. Sešli se v tajnosti v domě jednoho z nich, vojáka Quadrata.

Společně slavili mši a po ní řekl kněz: „Všichni víme, co se stalo našim bratrům. Víme, jak je přepadli vojáci, a víme, že je všechny zavřeli do vězení, ačkoli nikomu nic zlého neudělali. Ve vězení je všem zle a naši bratři potřebují posilu. Musíme jim zanechat tělo Pána Ježíše. Je to však velmi těžké, protože strážci hlídají vězení důkladně, a pokud nás odhalí, rovnou nás mohou zabít. Proto se vás ptám: Půjde někdo z vás?“

V místnosti zavládlo ticho. Všichni věděli, jak nebezpečné poslání to je. Najednou se ale ozval chlapecký hlas: „Mě pošli, já půjdu.“

Dopředu vystoupil chlapec Tarsicius.

„To nejde, jsi moc mladý, nezvládneš tak těžký úkol,“ odpověděl kněz.

„Naopak,“ trval na svém Tarsicius, „kdo by čekal, že Pána Ježíše ponese malý chlapec. Nikdo z vojáků si mě ani nevšimne. A navíc, Pán Bůh mě neopustí.“

Kněz nakonec souhlasil, a tak se Tarsicius vydal na cestu. Plátno, ve kterém nesl chléb proměněný na tělo Pána Ježíše, držel pevně v ruce. Nikomu ho nevydá, ani kdyby ho to mělo stát život.

Tarsicius procházel ulicemi Říma a pomalu se blížil k vězení. Dostane se dovnitř? A vrátí se pak zase ven?

„Tarsicie!“ Z úvah ho vytrhl hlas jeho kamaráda.

„Pojď si s námi hrát,“ volají další.

„Teď nemohu, nemám čas.“

„Á, pán nemá čas. A kam tak spěcháš?“

„To vám nemůžu říct. Uvidíme se jindy,“ chce kamarády odbýt Tarsicius. Ví, že jeho kamarádi nejsou křesťané, a kdo ví, co by se mohlo stát, kdyby zjistili, kam jde a co nese.

Kamarádi se ale nevzdávají. Přibíhají blíž a jeden z nich do Tarsicia neomaleně vrazil.

„Jé, co to neseš, ukaž!“

„Neukážu a nechte mě být,“ volá Tarsicius a dává se do běhu. Jeden z kamarádů mu však podráží nohy a Tarsicius padá k zemi. Přitom se trochu odhrne plátno ukrývající nejsvětější svátost.

Kamarádi rychle poznávají, co Tarsicius nese.

„Tarsicius je křesťan,“ volají. Vrhají se na něj s kameny v ruce. „Jen počkej, křesťane, nám neunikneš.“

Zraněný Tarsicius leží v prachu ulice. Cítí velké bolesti a ví, že umírá. Přesto nepláče. Je šťastný, že uchránil tělo Pána Ježíše, a těší se, že se s ním za malou chvíli uvidí v nebi.

Zamyšlení

Tarsicius na sebe vzal náročný úkol. Věděl, že jedná správně a tak se nevzdal, ani když si tím mohl zachránit život. Pro Pána Ježíše vydržel všechno trápení.

Předsevzetí

Budu se snažit dělat dobré věci a nebudu naříkat, když budu muset překonávat překážky. Pro Pána Ježíše to rád vydržím.

Předsevzetí je dobré konkretizovat podle aktuální situace. Např. Budu se sám bez odmlouvání oblékat, bez odmlouvání sním všechna jídla, bez odmlouvání uklidím dětský pokoj, atd.

Můžeme také naučit dítě střelnou modlitbu. Např.: „Až se Ti nebude do něčeho chtít, vzpomeň si na Pána Ježíše a v duchu ho popros: Pane Ježíši, prosím, pomoz mi.“

Čtení na druhý den

kyselá a jídla moc slaná ani moc sladká. Nechtěla jíst zeleninu (hlavně vařenou) a z ovoce jedla jen banány a to musely být správně žluté.

Maminka proto byla moc překvapená, když Blanka večer snědla talíř zelnice a ani jednou nezakňourala. Blanka s tím také měla co dělat, ale protože chtěla být opravdu jako svatý Tarsicius zatnula zuby a zvládla to.

Druhý den se také držela statečně a stejně tak i třetí. Jenže pak to přišlo. Maminka uvařila k obědu kvěťákový mozeček a to bylo na Blanku příliš. Zapomněla na předsevzetí, vyskočila ze židle a volala: „Nejím! Ani náhodou!“ A vyběhla z kuchyně ven. Maminka se za Blankou jen smutně podívala.

„Tarsicius byl chlapec stejný jako kdokoli z nás. Byl jako tady Petr nebo Jirka nebo Mírek. V jednom ale vynikal. Pro Pána Ježíše byl ochoten vydržet cokoli.“

Tak mluvil pan farář k dětem na hodině náboženství. Hodinu pak uzavřel slovy: „A tak si každý dáme předsevzetí, co do příště pro Pána Ježíše vydržíme. A buďme v tom věrní jako svatý Tarsicius.“

Blanka cestou domů přemýšlela. „Co bych si tak dala za předsevzetí?“ A pak ji to napadlo: „Už vím, budu celý týden jíst bez odmlouvání všechno, co maminka připraví.“

Abyste dobře rozuměli.

Blanka měla s jídlem spoustu starostí. Nechtěla jí jídla

Blanka zatím doběhla do svého pokoje. Jak byla rozběhnutá, vrazila nechtíc do poličky, kam si dávala věci na náboženství. Polička se zatřásla a už se dolů sypaly všechny možné papíry a sešit. Blanka se dala do sbírání.

„Hele, tady je obrázek svatého Tarsicia, co nám ho posledně dal pan farář.“ Blanka se zarazila. „Tarsicia? Co mi to jen připomíná? Jejda! Předsevzetí!“ A to už Blanka uhání zpátky do kuchyně, omlouvá se mamince a rychle se dává do jídla.

Od té doby už Blanka není vybíravá. Jí všechno, co dostane, a ví, že když jí něco nechutná, ráda to pro Pána Ježíše vydrží.

Závěr

Čtení na 23. 12.

Je to moc dávno, kdy se stal tento příběh. Tenkrát ještě lidé neznali ani telefon ani elektriku ani auta. Tento příběh se stal v jedné malé chaloupce na kraji hlubokého lesa, kde spolu žili tatínek, maminka a tři děti.

Konečně nastal Štědrý den. Pavlík, Anička i Markétka se nemohli dočkat večera. V jejich chudé chaloupce nestavěli stromeček jako v bohatých rodinách. Tatínek přinesl vždy z lesa jedlovou větev, tu nazdobili jablíčky a oříšky a pod ní pak každé dítě našlo malý dárek. Přesto měli něco, co neměl nikdo jiný. Do staré kolébky ještě z doby, kdy byla Markétka miminko, pokládali každý rok voskového Ježíška. Tatínek jim ho vyrobil ze zbytků svíček a děti se na něj každý rok moc těšily.

Letos se večer ale nějak pokazil. Venku se spustila fujavice, vítr cloumal okenicemi a sníh bičoval každého, kdo se odvážil vyjít ven. To by dětem tolik nevadilo. V chaloupce u kamen bylo příjemně. Děti byly ale smutné proto, že když šly pro Ježíška na půdu, ukázalo se, že někdo loni špatně zavřel krabici a na voskovém Ježíškovi si pochutnaly myši.

Pavlík, Anička i Markétka seděli s rodiči kolem stolu a bylo jim do pláče. Tolik se na dnešní večer těšili a teď tu mají prázdnou kolébku.

Co to bylo?
Neklepal někdo na dveře?
A teď znovu. Ano, určitě!
Kdo to jen může být
v takovém nečase?

Tatínek došel ke dveřím a opatrně je otevřel. Na prahu stála sousedka s malým miminkem v náručí a za ní její muž, který se snažil chránit je před náporu větru. „Prosím, vezměte nás pod střechu, vítr nám strhl komín a v naší chaloupce je teď strašná zima.“

„Jen pojdte dál,“ řekl tatínek. „Místa máme dost a trochu jídla se také najde. Jen nevím, kam položíme maličké?“

Markétka zatahala tatínka za rukáv: „Tati, teta se přece jmenuje Marie a strýc Josef, ne?“

„No to ano, ale co s tím,“ divil se tatínek.

„Tak to malé miminko bude Ježíšek a dáme ho do prázdné kolébky.“

Markétčin návrh se všem zalíbil. Nikomu nevadilo, že miminko je holčička a jmenuje se Adélka. Vždyť Pán Ježíš je v každém člověku. V místnosti rázem zavládlo veselí. Děti zpívaly koledy a houpaly přitom Adélku v kolébce.

„Tohle jsou moje nejkrásnější Vánoce,“ řekl pak Pavlík, „vždyť Pán Ježíš se přišel narodit přímo k nám.“

Zamyšlení

Nejkrásnějším dárkem pro Pána Ježíše jsou naše dobré skutky. Nezapomeňme na ně ani o letošních Vánocích. A nebojme se, Pán Ježíš bude i s námi.

Obsah

Úvod	3
Svatý František z Assisi	11
Svatý Dominik Savio	14
Svatý Mikuláš.....	17
Svatá Zdislava	20
Svatá Alžběta Uherská	23
Svatý Jan Bosko	26
Svatá Terezie z Lisieux	28
Svatý Filip Neri	31
Panna Maria a svatý Josef	35
Svatý Jan Nepomucký	40
Svatá Monika.....	43
Svatý Tarsicius	46
Závěr.....	49